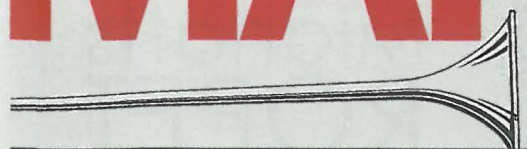

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

***"Det förmår alla...
att låta giva sig
ett märke"***

EKUMENIKENS NÄTVERK sid 16-19

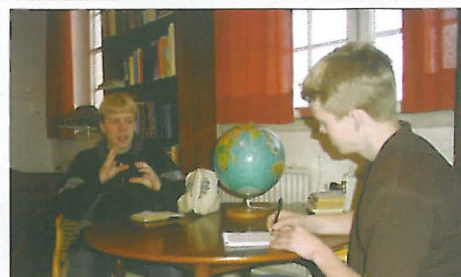

***Maranata!
- Du vår Herre kom!***

Predikan av Arne Imsen sid 4-10

***-I Tokmok är det församlingen som ser till
att sophanteringen sköts på rätt sätt!***

Sebastian Vidén intervjuar Emanuel Johansson
sid 11-13

UR INNEHÅLLET

LEDARE

En programförklaring 2

PREDIKAN

Maranata! 4

REPORTAGE

Kirgizistan 11

MISSION

Tänk att ni fortsätter... 14

ARTIKLAR

Ekumenikens nätverk 16

Vem är skökan? 20

Förförelse på högsta nivå 22

Bönboken Tidegården 24

Vilken kyrka ger frälsning? 26

Tidningen MARANATA!

ANSVARIG UTGIVARE

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@maranata.st

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@maranata.st

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.st

Berno Vidén

berno.viden@maranata.st

OMSLAGSBILD

Cosmi Corp., Mikael Eliasson

ADRESS

Bällstavägen 100

Box 201 34

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.maranata.st

E-mail: info@maranata.st

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag

Bromma 2000

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Midnatts
ROPET

En progr

Text: Arne Imsen

År 1976 skrev Arne Imsen i nummer 13-14 av Midnattsropet en ledare med denna rubrik.

För snart två år sedan hemförlovades den ansvarige utgivaren.

Att redaktionen av formella skäl övergick till att ge tidningen namnet Maranata, har inte på något sätt förändrat målsättningen och villkoren för medarbetarna.

Vi vill därför i första numret av denna tidnings andra årgång åter publicera programförklaringen som gavs för tjugofem år sedan. Den gäller på varje punkt även arvtagaren Maranata.

Det är värdefullt att på detta sätt få betona vår identifikation med det budskap som Maranataförsamlingens i Stockholm hemgångne grundläggare förde fram. Vi fortsätter kampen, som blir allt intensivare ju mera uppbrotsdagen nalkas.

Samtidigt tackar vi varje läsare och förebedjare, som känner ansvar och även har möjlighet att stödja tidningen Maranata ekonomiskt.

Stina Fridolfsson

Denna tidning har en mycket spännande historia. Den har under hela sin tillvaro haft banbrytarens krävande uppgift. Tidningen Midnattsropet – Maranata kan utan överdrift sägas vara ensam i sitt slag. Den har för närvarande absolut inga konkurrenter, ty likriktningen i landets statssubventionerade religiösa etablissemang är så påtaglig att det är fullt berättigat att ställa frågan om det är ekonomiskt försvarbart med så många språkrör, då en produkt utan alltför stora rationaliseringar skulle kunna med stor framgång bli den sekulariserade entonighetens mäktiga instrument.

De teologiska specialiteterna är inte längre något konfliktladdat spänningsfält i en miljö utan dogmatisk ammunition. Tidningarna är jämförelsevis ambitiöst kulturella och samhällstillvända med socialt patos, politisk medvetenhet, moralisk indignation, folklighet, förströelse och underhållning; allt väl anpassat och portionerat efter tidsålderns allmänreligiösa och humanistiska smakriktningar.

Med ekumenisk elegans tillgodoses numera också det karismatiska behovet av varje organ med någon självbevaringsdrift. Spalternas förra intellektualism uppvägs numera genomgående av en spiritualistisk upplevelsemystik.

Det blir allt vanligare att helt oförenliga element vegeterar lika friskt i ett och samma organ. Det är schizofrent, men osekteristiskt och modernt.

Dessa aviskopior kommer ganska sä-

MARANATA!

Du vår Herre kom!

nförklaring för framtiden

kert att inom överskådlig tid reduceras till antalet, men deras populärreligiösa filosofi ytterligare vidgas i ett maktberusat huvudorgan. Den utvecklingen kan tydligt skönjas och påskyndas genom personliga kontakter och vänskapskorruption på toppnivå av karriärister med diplomatiska färdigheter.

Tidningen Midnattsropet – Maranata vill stå för ett dagsaktuellt väckelsebudskap utan litterära försköningar, förankrat i urkristendomens pånyttfödelse- och uppståndelseologi. Tidningen vill vara ett kamporgan för evangelisk väckelsekristen tro, mission och verksamhet. Tidningen är bibliocentrisk i fundamentalistisk mening. Den är samfundsobunden och bekämpar det kristna församlingslivets byråkratisering, kommersialisering och politisering.

Midnattsropet – Maranata är helt avvisande till all profan stjärn- och idolkult med kristen förklädning och förklarar all oandlig förfining, professionalism och allt artisteri som på ett eller annat område hämmar, sätter sig över eller ersätter andliga funktioner för den kristna församlingens uppbyggelse och utveckling, såsom väsensfrämmande och livsfientliga för all sann gudstillbedjan.

Tidningen hävdar kompromisslöst att det är absolut nödvändigt för varje församling som vill inkarnera Nya Testamentets övernaturliga troslära att stå utanför alla religiösa och politiska maktkonstellationer i tiden och vara helt oberoende av och avvisande till alla typer

av samhälleliga stödformer för liv och verksamhet. Församlingen är utomvärldslig till sitt ursprung och därför med naturlags nödvändighet världsfrånvärd till sin karaktär och kan aldrig utan förlust av sin egen identitet engagera sig i tidens mellanfolkliga konflikter.

Denna realism skapar konsekvens i liv och lära och befriar från alla romantiska och verklighetsfrämmande attityder i det heliga krig, vars primära mål är individens frälsning ur en världsordning som med hast går mot sin upplösning. Genom hela Nya Testamentet tonar maranataropet som väckelsens och tröstens budskap till trons folk, samtidens heliga martyrer i ett vilddjurslikt världsvälde.

Det handlade förvisso inte om framsteg och reformer, utan om fortgående degenerering av en gudsfiendtlig mänsklighet fram till den tidpunkt då församlingen i hast evakueras ur tiden och en värld störtar samman i ett totalt kaos. Det är detta eskatologiska perspektiv tidningen Midnattsropet – Maranata vill teckna med apokalyptikens egna bilder.

Budskapet tvingar oss till återhållsamhet i alla stycken i fråga om finansiering av tidningsutgivningen. Denna programförklaring måste väl om den skall realiseras innebära en framtida likvidation av hela tidningsprojektet. Men ännu är tidningsutgivning möjlig i detta land utan statsingripanden av det ena eller det andra slaget med stödjande eller kontrollerande effekter. Det bör vara angeläget för allt radikalt väckelsefolk att tillsam-

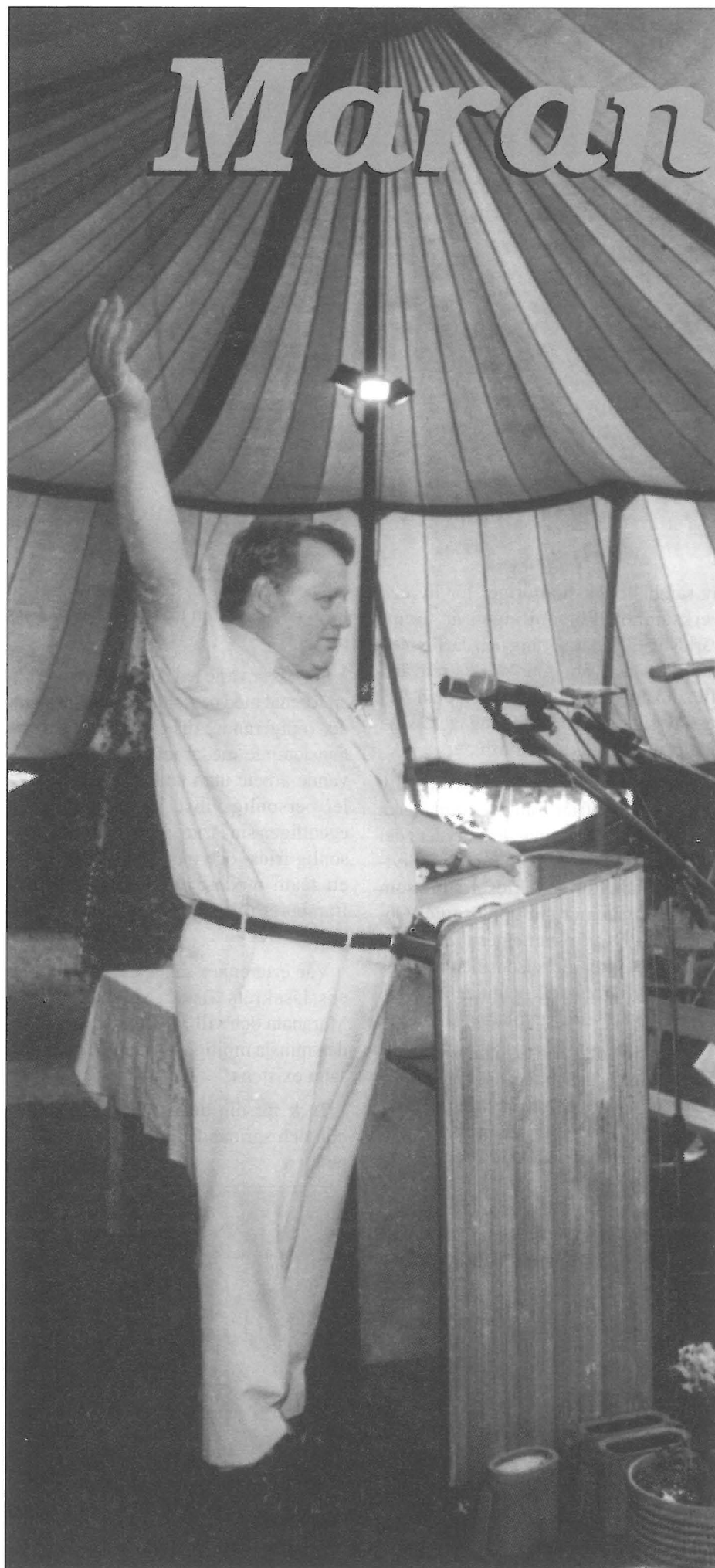
mans hålla denna sentida trons häröld levande under den tid som ännu står oss till buds.

För oss är varje led i tidningsutgivningen förenat med personliga offer. Skrivande, redigerande, distribuerande och finansierande medarbetare utför sitt krävande arbete utan tanke på arvoden eller personlig vinst. Varje tidning når egentligen sin läsare som en mycket personlig frids- och maranatahälsning från ett team medarbetare, vars utsäde är framburet till priset av deras eget borgerliga liv.

Vår erfarenhet säger oss att tidningens läsekrets älskar Midnattsropet – Maranata och vill så långt det yppar sig den minsta möjlighet svara för dess fortsatta existens.

Tack för din delaktighet i offer, förbön och spridande av Maranatabudskapet! ■

**STÖD
LITTERATUR-
MISSIONEN
GENOM
BÄLLSTA
MEDIACENTER
PG 495 46 24-5**

Maranata!

-Där Anden är, där är Jesus. Där Anden är blir också Jesu tillkommelse levande och verklig.

-När denna maranata-stämpel har präglat hela ens liv och Kristi kärlek har gestaltat ens personlighet, då blir man inte intresserad av karriär och framgång i tiden. Då blir man inte intresserad av belöning eller bestraffning efter världens mått. Det enda man ser fram emot är uppståndelsen ifrån de döda.

Predikan av Arne Imsen

Jag ska läsa en del av avskedsorden från Paulus i kapitel 16 av första brevet till korinterna. Det är den märkliga 22:a versen: "Om någon *icke* har Herren kär, så vare han förbannad." Det är de sista orden till avsked i ett relativt långt brev, som avhandlar oerhört många ämnen. Aposteln aktualiserade mycket känsliga förhållanden. Det är förunderligt att Paulus väljer att använda metoden att uttrycka sig i negativ form: "Om någon *icke* har Herren kär..." Han säger inte: Om någon har Herren kär, så vare han välsignad. Det hade varit positivt och kanske också lättare att ta emot. Detta anatema, förbannad, är väldigt svårt att smälta. Det kräver något helt annat av mottagaren, än om det stått att om någon har Herren kär, så vare han välsignad.

Du vår Herre kom!

För att vi över huvud taget ska bli accepterade som budbärare av den stora massan, måste vi ha ett positivt förtecken. Den som är negativ eller kritisk har människor svårt att lyssna till. Många går till och med så långt att de menar att den helige Ande aldrig uttalar sig i kritiska termer eller på ett dömande sätt. Man använder sig av olika formuleringar, men menar helt enkelt att den helige Ande alltid talar till oss på ett positivt språk.

Budskapet är trots allt oerhört märkligt: Om någon icke... Aposteln antyder att det i församlingen icke bör finnas någon som på detta mycket viktiga område faller igenom. Paulus förväntade sig att alla som var med i församlingen hade så klara relationer med Herren Jesus Kristus så att de entydigt kunde ge svar på frågan om kärleken till Jesus Kristus. Alla dem han skrivit till på olika sätt för att försöka korrigera bekymmersamma förhållanden eller peka på någon gudomlig tillgång som ännu stod outnyttjad.

Paulus skrev om tendenser till söndring, lättja, lättsinne, upplösning, självgodhet, självtillräcklighet. Tendenser till andedyrkan och svärmeri. Sådant som uppenbarade sig i församlingslivet och som det var nödvändigt att pröva sig inför. Personliga, individuella förhållanden, men också gemensamma förhållanden. Ting som gällde enskilda syskon, men som också gällde församlingen. Så skrev han avslutningsvis: Om någon icke har Herren kär... Det vill säga: Det är meningslöst att skriva brev till förmaning och uppbyggelse, det är meningslöst predika och bedriva andlig verksamhet om inte grundförutsättningen finns. Vilken grundförutsättning?

Det finns ett minimikrav som inte har med känslor och önskningsar att göra. Nämligen detta att alla som lyssnar, alla som är med och offerar gör detta av en enda orsak: *Kärlek till Jesus Kristus*. Det är kärleken till Jesus Kristus som gör att man vill vara med och lida, att man vill vårda gemenskapen. Det är kärleken till

Herren Jesus Kristus som har format, präglat och som också skapar förutsättning för en förblivande fördjupad gemenskap.

Denna kärlek till Jesus gör att man ivrigt söker andliga nådegåvor och vill vara med och uppbygga Herren Jesu Kristi församling. Det är kärleken till Herren Jesus Kristus som gör att man ställer tid, kraft, kropp och medel till förfogande. Saknas den kärleken, då är allt arbete meningslöst, värdelöst, bortkastat, förstört. Det är kärleken till Jesus som gör att vi kan vara tillsammans, umgås med varandra, offra tillsammans och för varandra. Och nu säger aposteln: Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad.

Man kan ha ett ideal, en önskan, ett mål. Apostlarna hade ett mål. Det var detta att alla skulle uppfyllas av Kristusliv och även förmedla det till andra. De kämpade för att det inte skulle finnas något undantag från denna regel. Att det inte skulle finnas någon som var utanför eller periferisk. Paulus ville med sin förkunnelse, sin personlighet, sitt föredöme och sin profetiska myndighet dra dem in mot centrum. Och centrum är Kristus Jesus, ingenting annat. Centrum är inte en rörelse, det är inte församlingen, inte människorna, verksamheten eller offerlivet. Centrum är Herren Jesus Kristus.

Om vi inte har personliga relationer till detta centrum, då är vi inte bara periferiska, vi är *förbannade*. Ingenting kan kompencera bristen på kärlek till Herren. Inget arbete, inga böner, inga aktiviteter, tungotal och profetior, brödsbrytelser eller någonting annat. *Pröve då människan sig själv.*

Hur är mitt förhållande till Herren Jesus Kristus? Här ställs vi inför svårigheter. Vi gör oss ofta skyldiga till så många förväxlingar. Vi har svårt att hålla isär begrepp och objekt. Vi använder oss av uttryck på ting som egentligen är något

annat än det vi varudeklarerar eller etiketterar.

Aposteln säger som en avslutande hälsning, en avslutande appell, ett väckelserop: "Om någon icke har Herren kär så vare han förbannad." Om någon. Måtte det vara så att alla är brinnande, inspirerade, förnyade, förkrossade, ödmjuka, levande, beredda. Måtte det vara så. Men tyvärr kan man hysa oro.

När undervisningen är avslutad och aposteln sammanfattar vad han sagt, bedömer han och relaterar det till faktiska förhållanden. Då måste man undra: Är det någon som inte håller måttet? Eller är det många som inte håller måttet? Hur ska man kunna mäta här? Det finns inga instrument eller mått man kan mäta med för att se om man verkligen håller provet.

Det enda vi vet är det egna hjärtats personliga vittnesbörd. Mitt hjärta ger vittnesbörd om mitt personliga förhållande till Herren Jesus Kristus. Allt kan vara missuppfattat och missstolkat. Man ser och bedömer ytligt. Men Skriften säger: *Herren känner de sina.*

Det är inte alls säkert att de som räknar sig som Herrens alltid är så vakna och medvetna. Tvärtom är de många gånger sömnaktiga och förvirrade. Det enda vittnesbörd vi egentligen har är det vi bär i vårt hjärta. Aposteln kunde ha gått till var och en i församlingen och frågat: Hur är det med dig? Han kunde ha avslöjat dem genom att profetiskt peka ut. Men det gjorde han inte.

Den helige Ande verkar förkrosselse, men framförallt ödmjukhet och sanning i hjärtedjupet. Gud vill leda oss fram till den punkt där vi ger sanningen rum. Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Man måste fråga vem det kan vara som inte har anledning att älska Herren Jesus Kristus? Har han gjort något ont? Har han misslyckats med någons rättfärdiggörelse, någons helgelse, någons hel-

brägdagörelse? Har han misslyckats i något avseende? Nej, så är det inte. Vad är då orsaken till att inte alla är brinnande, tjänande, uppoftande, andesmorda, ivriga eller ens längtande?

Är det Jesus som har misslyckats, eller finns det genstridighet i vårt inre? Något motstånd, något okrossat, något område vi inte vill överlämna åt Herren Jesus Kristus, utan bevakar. Ett revir som vi passar, styr och dominerar. Man kan ställa många frågor. Vi måste trots allt konstatera: Jesus, du har aldrig misslyckats. Om det blivit misslyckanden, så beror det på en konflikt som har sin upprinnelse i förhållandet att Jesus Kristus inte fått hand om hela materialet. En partiell överlåtelse. Och så kommer förr eller senare ett bakslag. Ett nederlag eller en resignation.

Kan någon säga frimodigt och sanningen: Jag ville bli en bättre kristen, ett vittne, brinnande, ett föredöme. Jag ville gå fram på trons väg, men blev hindrad och hämmad. Jag blev störd och kuivad. Det är vanliga ursäkter, men de stämmer inte. Det är ingenting annat än ursäkter.

Jag har ställt den här bibelversen i relation till ett annat vittnesbörd som Paulus avlägger, då han i befrielsebudskapet han predikar i Rom 8 med en sådan oerhörd triumf berättar om frälsningens rikedom och härlighet, samt livets verkliga konflikter och vad de med nödvändighet måste leda fram till. Han går så långt att han vågar säga att allt samverkar till det bästa för dem som fruktar och älskar Gud.

Adderar vi ihop det vi kallar för negativa eller positiva upplevelser, det vi kallar uppbyggelse eller lidande; allt det vi har mött: andar, makter, människor och myndigheter, så står ett kvar: *allt samverkar till det bästa för dem som fruktar och älskar Gud.*

Finns det verkligen garanti för att så är fallet? Aposteln går väldigt långt i Rom. 8. Han säger: "Vem vill anklaga Guds utvalda?" Det är sannerligen inte svårt att hitta åklagare. Vi bär till och med åklagaren med oss i vårt eget väsen, som har en säregen förmåga att formulera anklagelser. Det värsta är att vi många gånger genom attityder och ställningstaganden anklagar Gud. Vi anklagar honom genom vår skepticism. Vi blir

skeptiska på en punkt i Guds Ord. Litet reserverade, måttliga och överseende. Men aldrighängivna. Distans utan närhet. Ord utan kraft, teori utan upplevelser. Härlighet utan lidande. Vem vill anklaga Guds utvalda? Det heter: Gud är den som rättfärdiggör.

Det är oerhört viktigt att vi får Guds vittnesbörd i vårt hjärta. Inte bara för oss själva, vi måste också ha Guds vittnesbörd och förtroende för Gud när det gäller andra.

-Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör. Vem är den som vill fördöma? Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har uppstått, och han sitter på Guds högra sida och manar gott för de heliga.

Medvetet och metodiskt arbetar fienden för att på ett eller annat sätt skilja oss från Jesus Kristus. Så allvarligt är det att samma apostel skriver i sitt andra brev till Korint att han har trolovat församlingen med Jesus Kristus. Troloving är ju direkt motsats till skilsmässa. "Jag har trolovat eder med Jesus Kristus och ingen annan". Så intressant! Finns det en rival, en konkurrent med i sammanhanget? En annan.

Skriften går så långt att den till och med hävdar att den helige Ande svartsjukt längtar efter att få ta sin boning i oss. Svartsjukt. Ja, det finns flera som vill fånga oss, som vill äga oss, som vill använda oss, dela gemenskap med oss och styra oss. En annan Jesus. Därför säger aposteln: "*Om någon icke har Herren kär...*" Han skriver inte Frälsaren eller Försonaren, han säger *Herren*. Den som icke har Herren kär, han vare förbannad.

Vem skulle kunna skilja oss från Kristi kärlek? Påstå inte något som inte stämmer med verkligheten. Proklamera inte något som är hyckleri. Jag vill bara stillsamt fråga dig: Har du Kristi kärlek, eller är du fångad, störd av någon annan? En annan kristusbild. En annan kristusgestalt. Önskar du älska Jesus? Finns hos dig en anknytningspunkt som är ett behov, en iver att få älska Jesus odelat, hängivet, totalt. Ingenting undantaget, ingenting dolt, ingen privat zon. Älskar du Jesus?

Det heter: Vem skulle kunna skilja oss från Kristi kärlek? Männe bedrävelse, nakenhet, fara eller svärd? Är detta vår del i gemenskapen?

Vår kristendom är ofta substanslös och förfärligt fattig på verkligheter. Den har så mycket av effektsökeri, luft och ballonger, moln och skyar. Men fruktansvärt litet av verklighet. Det behöver inte ske mycket förrän vi tappar orienteringen, glädjen och barnskapets lycka. Vi förlorar oss i självmedömkans tårar, bitrhet, besvikelser, osv.

Vad är det som gör att kristendomen vi representerar i så stor utsträckning saknar genomslagskraft? Beror det möjligen på att den är alldeles för överklig? Vi idealiserar och romantiserar den och skapar hela tiden något överkligt.

När Jesus undervisar, får vi veta sanningen. Gud har aldrig tänkt ta oss ur svårigheter, provningar och lidanden. Han har tänkt att genom allt som drabbar oss fostra oss till likhet med sin son. Därför säger han i slutet av brevet till Korinterna: Om någon icke har Herren kär så vare han förbannad.

Hur ska man känna närvaron och verkligheten av denna kärlek? Den uppenbarar sig just i konflikter och provningar. I attackerna, angreppen, påhopp. När vi blir angripna frestas vi till självförsvar, att slå igen. Vi frestas till hämnd och vedergällning. Det är ett mänskligt sätt att reagera på. Men här möter vi något helt annat.

Vi saknar en dimension därför att allting är så väl tillrättat i vår tillvaro. Vi behöver inte vara rädda för att drabbas av något speciellt överraskande. Det är inga större sensationer som händer. Vi klarar oss undan det mesta och får leva ett komfortabelt och bekvämt liv.

-Männe bedrävelse eller ångest eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller faror eller svärd. Så är ju skrivet: 'för din skull varda vi dödade hela dagen. Vi har blivit aktade såsom slaktfår.

Man kan inte skapa en form eller en modell för sin tillvaro. Vi får en högst individuell behandling. Men vi är egentligen uttagna för en speciell uppgift. Till denna utväljelse hör också att vi är slaktfår.

-För din skull varda vi dödade hela dagen, vi har blivit aktade som slaktfår.

-När han blev smädad, smädade han icke igen.

Pilgrimsskolans barn samlade i glädjestrålade sång sommaren 2000.

"Låt oss gå in i förnyelsens, välsignelsens, härlighetens och uppenbarelsens gemenskap! In i ett rikare liv genom efterföljelse och överlåtelse, så att Jesus kan synliggöras inom oss!"

Vi kan göra jämförelser mellan andra kristna församlingar och vår egen och kanske konstatera att vi utan kompromisser har lyckats om än inte övervinna fienden, dock skapa fredliga förhållanden. Så fredliga förhållanden att vi i stor utsträckning har förlorat vår andliga frihet. Den frihet som skulle vara så typisk för oss, och som skulle skilja oss från den trældom som härskar i världen.

Vi lämnade hedendomens trældom, men hade knappt kommit ut ur den försläp vi hänger oss åt religionens trældom. Så övergår vi från en primitiv till en kultiverad trældom, där trældomen kristnas. Många kristna upplever friheten som något äventyrligt och mycket farligt, eller någonting som egentligen aldrig kan eller ens bör upplevas.

Men tänk när man upptäcker att det inte existerar några krafter, makter och myndigheter i tiden som kan binda en kristen som bevarar sig själv. Det ligger en oerhört suverän kraft i dessa ord:

-För att I skolen vara fria har Kristus frigjort eder. Stån därför fasta och låten icke något nytt trälomsok läggas på eder.

Kärleken förutsätter frihet. Ty där fri-

het saknas, där härskar en trældom som vanligtvis har sin upprinnelse i fruktan. Men Jesus har gjort oss fria. Läser vi vidare i detta kapitel, heter det:

-Men i allt detta vinna vi en härlig seger, genom honom som har älskat oss.

Om någon icke har Herren kär... Vad innebär det då att ha Herren kär? Det innebär inte att man försöker komma undan prövningarna, lidandena och svårigheterna. Det innebär, tvärt om, att bejaka dem. Inte uppleva dem som något negativt eller hotfullt, men som en möjlighet inför Gud att "i allt detta vinna vi en härlig seger genom Honom".

Älskar du honom? Vill du dela denna segerglädje, visshet och triumf med honom? Då måste du beredvilligt gå in i det lidande som är inbegripet i kallens villkor. Där äger vårt avgörande val rum.

Till sist heter det:

-Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andefurstar, varken något som nu är eller som skall komma,

varken någon makt i höjden eller djupet, ej heller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Jesus Kristus, vår Herre.

Det står alltså inte "skilja oss ifrån Kristus" utan "skilja oss ifrån Guds kärlek i Kristus Jesus". Hur ska jag veta att jag har Kristus, och att jag är Guds barn? Det vet jag därigenom att jag äger hans kärlek.

I 1 Kor 16 upptäcker vi något mer: "Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad." Det här gör ohyggligt ont. Vår uppgift kan inte vara att gå omkring och förbanna. Vår uppgift måste vara att välsigna. Men här står det att om någon icke har Herren kär, så är han förbannad.

I 1 Kor 12 talar Paulus om den kristnes bekännelse. Och vilken källa som är outtömlig. Den flödar med sitt rika liv och sin underbara kraft. Han gör en jämförelse mellan det liv syskonen i Korint haft förr och det de nu lever. Han säger i första versen:

-Vad angår dem som hava andliga gåvor så vill jag säga, mina bröder, huru det med dem förhåller sig. I veten att I förut voren

hedningar och läten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna.

En kategori människor är styrd, dominerad och behärskad av en andemakt som verkar genom dem och åstadkommer olika resultat. Tillbedjan, attityder, livsstil, gudstjänstformer, lovsångsmönster. Det finns på alla nivåer och i alla sammanhang. "I veten att medan I voren hedningar läten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna." Men nu är det annorlunda.

Den helige Ande är ingen domptör, Kristus är ingen despot. Han har gjort oss till fria och självständiga personligheter, med valmöjlighet. Han styr oss inte med vapen, utan drar oss med sin kärlek. Han gör inget intrång. Han hotar oss aldrig, men han gör klart för oss att vi efter personligt val måste bestämma vem vi skall tillbedja. Sedan gör han klart för oss att vi också måste ta konsekvenserna av vårt val. Tillbeder vi någon annan än Herren Jesus Kristus, då kan vi inte räkna med något annat än att hamna på förbannelsens territorium.

Det är en tragedi att många människor menar sig tillbedja Herren Jesus Kristus, då de i verkligheten tillber någon annan. De är under förbannelse, och inser inte katastrofen och tragiken i sin situation. De är tillbedjande, de är aktiva, men under förbannelse.

Paulus säger något i detta sammanhang som är helt skakande. Han talar om bekännelsen och hur den byggs upp.

När bibeln talar om den gudomliga kärleken, så använder den uttrycket *agape*. Vad är det för kärlek? Det är inte den passionerade kärleken och lidelserna, utan den sakliga, objektiva verkligheten som inte kan förändras av klimat, förhållanden, störningar, angrepp eller svårigheterna. Guds kärlek är oföränderlig, konstant. Om den inte vore det, är det en sekunda kärlek, som himlen aldrig accepterar. Därför säger också Skriften: "Så råder jag dig nu att du köper..." Kan man köpa kärlek? Man måste betala priset. Det heter också: "Gör åter sådana gärningar som du fordom gjorde." Det handlar om att ge för att få. Åter göra gärningar man tidigare gjorde. Kommer denna kärlek som ett resultat av presta-

tioner? Visst inte. Den visar sig i en håg att förmedla, fördela och utge.

-Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son på det att var och en som tror på honom skall icke förgås.

När bibeln talar om kärlek till syskonen, är det inte fråga om samma kärlek som man har till hustru och barn. Det är en helt annan kärlek. Därför säger också Skriften att vi är pliktiga att älska bröderna. Den kärleken artikuleras inte genom kyssar, ryggdunkningar och vänskapliga hälsningar. Utan det är en kärlek som kräver att vi ger våra liv för bröderna. Där håller vi inte provet.

Vi går vanligtvis bara så långt känslorna och vår förnuftiga kapacitet räcker. Men då vi ska gå nästa mil och nästa mil – ge våra liv för bröderna – då spricker det. Istället för att ge våra liv för bröderna, vänder vi oss mot dem i hat, förakt, smädelser och förföljelser.

Bibeln säger: "Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad." Vad är det? Det är inte fråga om smekningar, hälsningar, kyss på kinden och vänliga blickar. Det är fråga om att ge sitt liv. Om man älskar de människor som man

sympatiserar med, vad gott gör man med det? Då är man som hedningarna. De kan älska dem som visar dem sympati. Älska dem som värdesätter deras insatser. Men skriften talar om en kärlek med helt andra kännetecken, dimensioner och sanktioner. Älska dem som förföljer, bedja för dem som förföljer. Den gudomliga kärlekens höga krav är plikt att älska bröderna.

I första Korinterbrevet talar Paulus till dem som tidigare lät sig blindvis föras bort till de stumma avgudarna. Nu är det helt annorlunda, säger han, för ni har fått en ny ande; den Helige Ande, Jesu Kristi egen Ande.

-Ingen som talar i Guds Ande säger 'förbannad vare Jesus', ej heller säger någon 'Jesus är Herre' annat än i den helige Ande.

Då vi läser detta har vi svårt att förstå den praktiska upplevelse som ligger bakom denna skildring. Det är en trosbekännelse. De som låter sig blindvis föras bort till de stumma avgudarna ropar under hänryckning och extatisk påverkan: "förbannad vare Jesus". Även om de inte säger ett ord, så hörs detta kristushat som bildar en ohygglig front. Hela världen

Foto: Verner Erikson

"Vi kan inte komma undan prövningar och problem, utan måste möta dem. Inte för att gå under, utan för att vinna seger. Då ska det visa sig att vi är ett välsignat folk som inte kan kuvas. Ett välsignat folk som inte kan trälbindas, ett välsignat folk som inte kan fångas. I allt detta vinna vi en härlig seger."

Maranatasången blev för mycket för polisen i Jönköping 1979.

ropar 'förbannad vare Jesus', fastän man gör sken av att vara gudfruktig och from. Hela världen ropar 'korsfäst honom!' I denna andemakt finns en bekännelse som artikuleras i människorna som är öppna för denna ande.

Men så finns det en annan ande. Det är den helige Ande, som aldrig upphör en människa till Gud. Ej heller sänker den någon människa ned i demoni. Den helige Ande är den levande Anden som har intagit den kristne och gör honom eller henne till frimodiga vittnen.

Frågan är vem som är herre. Är kejsaren herre? Vi kan säga 'naturligtvis inte' och är därmed befriade från själva tyngden i problematiken när kravet kommer att avsäga sig Kristus och tillbedja kejsaren för att bli rehabiliterad, upptagen och erkänd.

Då de första kristna sa 'Jesus är Herre', då detroniserade de samtidigt kejsaren och stämplades omedelbart som statsfientliga, människofientliga och ateister. De fängslades, gisslades, kastades på bål eller till vilddjuren. I detta sammanhang säger man inte 'Jesus är Herre' med mänsklig heroism och kraft. Sådana är inte vi. Säger man 'Jesus är Herre', så är det i den helige Ande. Då uppfylls det ord som Jesus sa: "Den helige Ande skall komma över eder och I skolen bli mina vittnen – mina martyrer."

Vi får uppleva Andens verkningar precis så långt som vi är redo att följa Jesus. Så långt vi är redo att gå in i lidandet med honom så kommer vi också att få uppleva hans härlighet och krönas med honom. Men det finns andra och enklare vägar. Kompromissens väg, eftergiftens, anpassningens, ekumenikens, förvärldsligandets väg.

"Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad". Det är inte i första hand frågan hur relationerna är till din hustru/make och dina barn, utan i första hand: hur är dina relationer till Jesus Kristus? Du måste själv och uteslutande du själv måste svara på denna fråga. Det är inte far som svarar för dig. Det är inte make eller make som svarar, inte äldstebröder, påvar eller pastorer. "Om någon icke har Herren kär så vare han förbannad."

Vilket territorium rör vi oss på? Är vi avskilda för Gud, så han kan fortsätta sitt verk i oss och genom oss? Kan vi frimodigt säga: Om hela världen går under, så vill jag dock höra Herren till. Om jag förlorar allt som finns, så vill jag höra Honom till, ty ingenting kan skilja oss från den kärlek han har bevisat. Ingen makt i höjden eller djupet, ingen makt i tiden, ingen personifierad makt, inga förhållanden eller omständigheter, ty i allt detta vinna vi en härlig seger. Inte *förbi* allt, inte *utom* allt, inte *över* allt och inte *under* allt; utan *i* allt detta.

Vi kan inte komma undan prövningar och problem, utan måste möta dem. Inte för att gå under, utan för att vinna seger. Då ska det visa sig att vi är ett välsignat folk som inte kan kuvas. Ett välsignat folk som inte kan trälbindas, ett välsignat folk som inte kan fångas. I allt detta vinna vi en härlig seger.

Ingen kan säga 'Jesus är Herre' annat än i den helige Ande. Det är en oerhörd proklamation med fruktansvärda konsekvenser. Då aposteln sagt detta, fortsätter han med undervisningen om nådegåvorna som är mångahanda. När vi har bekännelsen klar blir vi också medvetna om vilka instrument vi behöver för att vinna seger. Det går inte genom vårt intellekt, vår moral eller etik. Det går inte genom talanger eller religiösa metoder. Det går inte genom organisationer, modeller och administration. Men det går därigenom att den enskilde blir uppfylld av den helige Ande och bärare av andliga gåvor.

Här förstår vi att aposteln öppnar en värld in i ett fullständigt nytt liv. Ty han undervisar sedermera om att denne Jesus, som har gjort det möjligt för oss att övervinna makterna i rymden, i rummet – över, under, utåt, men också inåt; självlivet med allt vad därtill hör. Han förmedlar ett förkrossande budskap: "Nådegåvorna äro mångahanda, men Anden är en och densamme."

När Jesus har blivit Herre, så har vi inte många herrar, utan alla står vi under en och samme herre. "Tjänsterna äro mångahanda men Herren är en och densamme. Kraftgärningarna äro mångahanda, men Gud är en och densamme." Då visar det sig att i denna bekännelse öpp-

nas sådana oerhörda resurser så vi upptäcker att hela treenigheten är verksam för en enda sak: Att förlösa församlingen, att iståndsätta församlingen, att utrusta den. Det är inte fråga om känsloupplevelser, utan en position och en myndighet som är sanktionerad av hela treenigheten.

Gud agerar genom gåvor, genom tjänster och kraftgärningar. Dessa verkar inte opersonligt ute i rymden eller rummet, utan genom människor som har gjort Jesus till Herre. Det är inte en tom bekännelse utan dessa tjänare har anpassat hela sitt liv till sin ställning. Genom nya attityder bevisar de att de lever i ett helt nytt rike. De tillhör en annan furste än den som härskar i världen.

Här upplever vi inkarnationen. Det heter om Jesus att han var Ordet. Han kom, han blev en människa. Och därigenom att han blev en människa kunde han göra vad Gud ville. Därför att han ställde sin kropp till Guds förfogande så fick Gud det verktyg och instrument han behövde.

Jesu frälsargärning måste uppenbaras i en kropp.

-I en och samme Ande ären I alla döpta till att utgöra en och samma kropp.

Vad är det himmelens Gud behöver? Jo, en kropp som är avskild och överlämnad åt Gud på ett sådant sätt att den helige Ande utan konflikter och protester kan bo och verka i den. Inte sporadiskt och temporärt, men konstant. Gud vill inte bara göra en visitation nu och då, han vill bo ibland oss.

Alltså måste församlingen bli en levande organism där Gud har sin boning. I tiden, i rummet. Det talar på sitt sätt om begränsning och avgränsning. Det är inte hundra kroppar, utan en.

-I en och samme Ande ären I alla döpta till att utgöra en och samma kropp.

Det typiska för denna kropp är att den är andlig, levande. Den är övernaturlig, den är vital, den är frisk.

Det finns förkunnare som säger att Kristi kropp är sjuk. Det tror jag inte ett dugg på. För om kroppen är sjuk, så är Jesus sjuk. Men Jesus är inte sjuk, han

är frisk, han överflödar av liv. Herren Jesus Kristus är denna sin kropps frälsare och hälsa! Han är inte på något sätt fångad och plågad av de sjukdomar vi kan drabbas av genom tidsålderns problem och svårigheter. Han är frisk, han går omkring bland de sju gyllene ljusstakarna.

Då vi genom trons ögon skådar Jesus ser vi honom och likbildas med honom. Så länge vi ser på varandra blir vi deprimerade eller glada, det går upp och ner allt efter våra lynnigheter. Men när vi ser på Jesus, förvandlas vi till likhet med honom. Det innebär att vi blir befriade ifrån tillfälliga störningar, fåfängligheter, förbannelser och fördömler. Vi blir fria att brukas av honom, kommer in i en tjänst med myndighet. Inte rivaliserande tjänst med jakt på positioner, utan en kompletteringsgemenskap.

Vill du bli förnyad i den helige Ande, ivrig att tjäna Gud? Vill du bli ödmjuk, medveten om Guds storhet, hans kärlek, nåd och kraft? Inte teoretiskt och känslomässigt, men praktiskt i ett uppoffrande och utgivande liv istället för att söka komfort och egen bekvämlighet.

”I allt detta vinna vi en härlig seger”. Det vill säga, vi förhållar Frälsaren, och konstaterar att Jesus Kristus är Herre. Då tänker man inte längre på framtida karriär. Man kan bli missmodig för att man inte nått dit man ville med sitt liv. Addera ihop tillgångarna och tycka att hela livet är ett enda stort konkursbo. Man saknar de tillgångar man menar att man bör ha då man kommit upp i mogen ålder. Man vill ha en bra grund, stabilitet. Ett revir man erövrat och behärskar. Så är det med oss alla.

Men Paulus säger: *”Jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron”*. Det enda aposteln framhåller är detta. Han säger inte: Jag har bevarat mitt medborgarskap, mina akademiska examina. Jag har behållit mina rättigheter, jag har bevarat min familjs skydd, min tradition. Nej: Jag har bevarat tron.

-Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och icke allenast åt mig, men åt alla dem som har älskat hans tillkommelse.

Så är vi där igen. Maranata. När denna maranatastämpel har präglat hela ens liv och Kristi kärlek har gestaltat ens personlighet, då blir man inte intresserad av karriär och framgång i tiden. Då blir man inte intresserad av belöning eller bestraffning efter världens mått. Det enda man ser fram emot är uppståndelsen ifrån de döda.

”Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, men icke endast åt mig, utan åt alla dem som har älskat hans tillkommelse.” Den man älskar lider man för, strävar efter, söker. Den man älskar beder man till och talar om.

Älskar du hans tillkommelse? Hur ska vi kunna vänta hans tillkommelse på rätt sätt? Vi kämpar, beder, läser om tidstrecken. Vi söker göra allt för att värva kunskap om Jesu tillkommelse. Vi läser om vilddjuret, om Israel, 666, människans tal. Vi läser om mänsklighetens kriser och svårigheter. Vi studerar allt detta. Vi följer med i rapporterna om krig, förvecklingar, sammanbrott och hungersnöd. Vi studerar för att få tecken som kan övertyga oss om att Jesus kommer.

Men allt detta forskande och nit hjälper inte. Det kan inte forma oss att leva på rätt sätt. Men så plötsligt kommer den helige Ande med sitt vidrörande. Då upplever du att tiden reduceras. Tids- och rumsbegreppen upplöses. Ett år blir såsom tusen och tusen år som ett. Rum och tid försvinner, du upphör att söka tecken. Istället börjar du söka honom.

Tecknen är till för judarnas skull, men vi har Anden. Och där Anden är, där är Jesus. Där Anden är blir också Jesu tillkommelse levande och verklig. Vi kan inte lära oss detta, träna och öva in denna förväntan, som om det vore yoga.

Vi kommer inte in i förväntan på Jesu ankomst genom meditationer och forskning, men det vi älskar, det söker vi och avskiljer oss för. Det beskriver vi, skådar, umgås med. I vår personlighet förvandlas dessa droppar av lovsång, tillbedjan och överlåtelse till en flod.

-Anden och bruden säger kom, och den som hör det, han säge kom.

Jag längtar hem till det nya Jerusalem,

mitt eviga hem. Varför? Jo, därför att Jesus är där. Anden och bruden säger kom. De vänder sig mot höjden, ropar mot höjden, ty Anden längtar hem, församlingen längtar hem. Rätt vad det är, så är skarorna fulltaliga. Vilka skaror? Jo, de skaror som skall ärva frälsning. När martyrskaran är fulltalig så avslutas frälsningsuppdraget i församlingens tidsålder. Församlingen går för att möta sin Herre. Då skall tro förvandlas i åskådning och församlingen skall se honom som han är. Den skall bli honom lik.

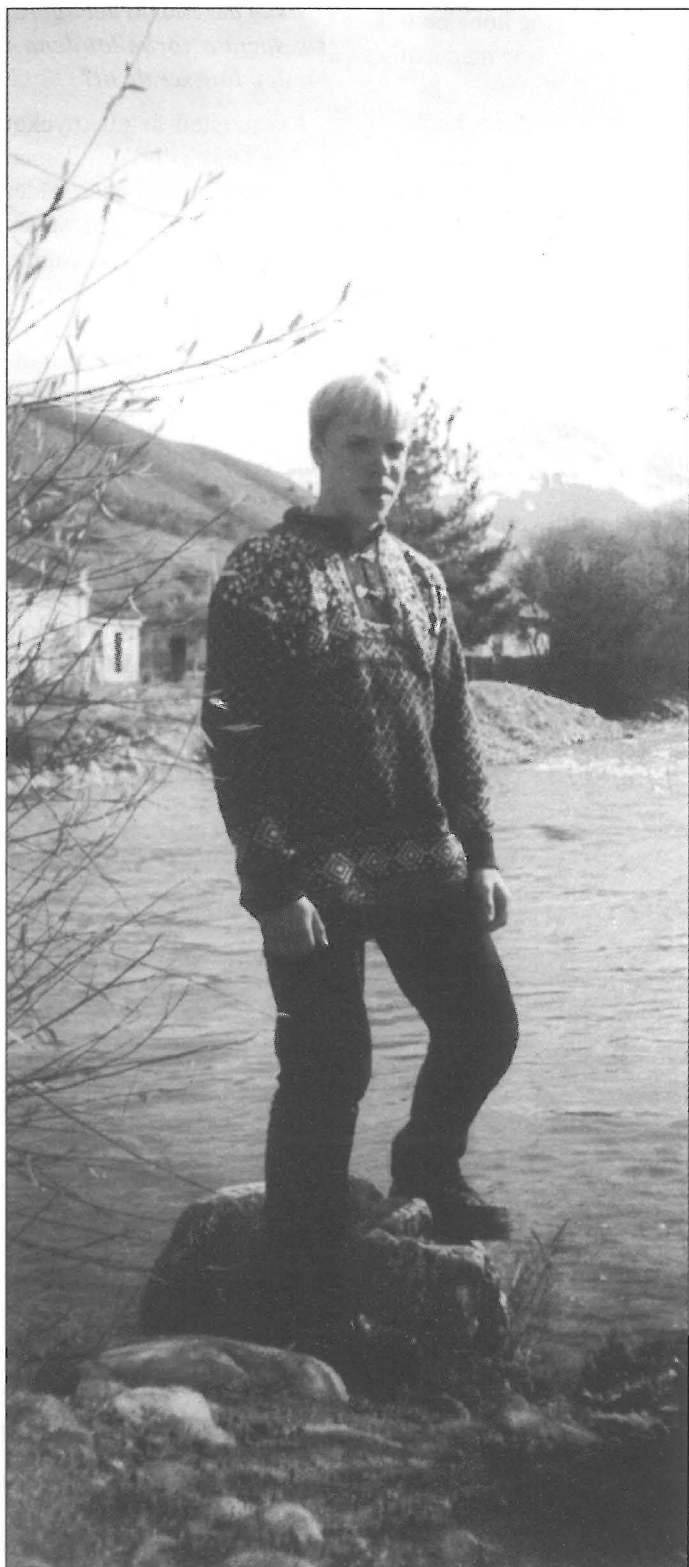
När vi kommer hem skall vi inte tala i tungor, när vi kommer hem skall vi inte bedja för sjuka. Det gör vi här i tiden, då Anden använder oss och vi känner att Maranataropet finns i våra hjärtan. Detta förbereder oss ständigt i sann förbiddan och sann tjänst. Här beder vi, här offerar vi. Vi löser de bundna, förmanar och uppmuntrar varandra, hjälper varandra. Men när vi kommer hem, då är allt detta förgånget och något fullständigt nytt har kommit. Inga sjukbåtar, inga ambulanser, inga polisbilar, inga kyrkogårdar, inga fängelser. Inte ens något tempel skall finnas där.

Vad som ger himlen dess stora värde är inte guldगतarna, men det är Jesu närvaro och Faderns oerhörda kärlek till sin son och dem sonen vunnit genom sitt eget blod.

Vill du gå in under kallelsen? Inte ett ok av mänskliga bördor, teorier och tomma fraser, men gå in under det ok Han lägger på dig. Jesus lägger kärlekens ok på dig för att du på ett rätt och sant sätt ska kunna bära de bördor Han anförtror dig. Hans ok är mildt och hans börda är lätt.

Låt oss gå in i förnyelsens, välsignelsens, härlighetens och uppenbarelsens gemenskap! In i ett rikare liv genom efterföljelse och överlåtelse, så att han kan synliggöras inom oss! Då lyfts församlingen upp på ett andligt plan och blir vad den skall vara i denna tid. Ett av Gud rikt välsignat folk. Så är vi då tagna ut ur förbannelse och fördömler för att få leva i denna välsignelse. Måtte då ingen vara avvaktande, passiv, skeptisk och reserverad, utan låt oss med iver söka Andens liv av hela vårt hjärta för att bli brukade av Honom den korta tid vi har kvar. Gud välsigne oss alla! Amen. ■

- I Tokmok är det församlingen som ser till att sophanteringen sköts på rätt sätt!

Emanuel på vandring i bergen utanför Karakol i Kirgizistan.

Foto: Baghit

Emanuel Johansson besökte i höstas Kirgizistan, en republik i Centralasien och blev kvar där i två månader.

Här följer en intervju som gjordes med honom efter hemkomsten.

Sebastian Vidén ställde frågorna.

Hur började det? Vad var det som fick dig att resa, och varför just till Kirgizistan?

Det började med att vi skulle köra över en del grejer till församlingen i Kaluga i Ryssland. I samband med förberedelserna för den resan fick jag idén om att jag skulle åka vidare till Kirgizistan.

Vi har ju haft besök från en församling i Kirgizistan tidigare. Och då tyckte jag att det var lämpligt att besöka dem och samtidigt bekanta mig med ett nytt land.

Du säger att "vi" skulle köra. Det var alltså någon mer med på resan?

Innan resan hade vi i Stockholm besök av två bröder från Ryssland. En av dem, Vladimir, åkte med mig på resan till Kaluga.

Kaluga, hur länge stannade du där innan du reste vidare?

Vi reste med bil till församlingen i Kaluga. Där stanna-

de jag i två veckor och bekantade mig med syskonen och församlingens arbete.

Inte troligt att du körde bil ända till Kirgizistan. Blev den kvar i Kaluga?

Ja, den hade bröderna från Ryssland köpt när de var här, för en ringa penning. Obesiktigad som den var, var vi tvungna att bogsera den till hamnen. Men den höll ihop hela vägen till Kaluga, det var ju en gammal Volvo.

Hur gick resan vidare till Kirgizistan sen?

Först fick jag hjälp med resan till Moskva, därifrån åkte jag med flyg till Bisjkek, där jag möttes av Serik och Kolja, två bröder från församlingen, som körde mig direkt till Tokmok där församlingen jag skulle besöka finns.

Det går alltså att åka bil i Kirgizistan i alla fall, hur ser kommunikationerna ut i övrigt?

Kommunikationerna är bäst i de norra delarna av landet, "det ryska området", där terrängen tillåter vägbyggen. I övrigt är vägnätet under all kritik på grund av den svåra terrängen och dåligt underhåll. Att åka taxi, buss eller de tåglinjer som finns är väldigt billigt för en västerlänning. För kirgiserna är det inte så, många använder sig av häst och vagn.

Det talas väl både ryska och kirgisiska i Kirgizistan, av vilka du åtminstone talar ryska? Hur gick det med det, alltså att göra sig förstådd?

Språket ja. Det var en stor anledning till min resa. I början kändes det trögt och omöjligt. Men efter hand lossnade det steg för steg. Och nu kan jag åtminstone hålla en enkel konversation utan problem.

Hur är det med religion i landet?

Ungefär 70 % av befolkningen är muslimer, men Islam i Kirgizistan är till en del uppblandat med Animism och Schamanism. Den rysk-ortodoxa kyrkan är också etablerad där, till den hör många rysk-kirgisier.

Frikyrkligheten, hur ser den ut i landet?

Sen ganska länge har de traditionella pingst- och baptistförsamlingarna funnits i landet, men de har varit begränsade till den ryska delen av befolkningen. Vad gäller kirgiserna så fanns det för tio år sedan inte mer än ca tjugo stycken evangeliskt kristna. Idag uppskattar man dem till drygt fyratusen, och antalet ökar.

Om man jämför med svenska förhållanden, är det någon skillnad mellan en

svensk pingstförsamling och en i Kirgizistan?

Ja, skillnaden är markant. Men landets pingstförsamlingar är delade i två olika block. Dels de gammelryska traditionella pingstförsamlingarna och dels mindre konservativa församlingar, vilka ofta har ett kontinuerligt samarbete med församlingar i väst.

Församlingen du besökte, vilket block hör den till?

Den är i sig uppdelad i de två olika grupperingarna.

Det är församlingen i Tokmok alltså. Var du och besökte några fler församlingar under din vistelse i landet?

Ja, ett flertal andra församlingar. Dels en nystartad liten församling i Bisjkek, med vår broder Pjotr, som varit här, i spetsen. Sen en traditionell pingstförsamling i samhället Kant. Jag gjorde också besök i staden Karakol, där några svenskor byggt upp en församling. Dessutom gjorde jag ett antal kortvisiter hos några

andra församlingar.

Hur upplevde du mötena? Skillnader mot våra svenska möten, etc...

Visst fanns det skillnader, inget var precis som här hemma. På samma sätt som här, så finns även där risken att man faller in i ett mönster som kan vara svårt att bryta. Men mötena varierade också inom landet. En gång kom jag t.ex. till en församling med många kirgisier. Det skulle vara bönenmöte. När vi kom in i lokalen tyckte jag att något saknades, men det gjorde det inte, alla satte sig på golvet.

Jag tänkte på det där du sa om att en församling är uppdelad i två block. Hur inverkar det på församlingens arbete, dels det praktiska och dels det andliga?

Jag märkte inte av grupperingarna så mycket.

Man hör ju mycket om förföljelser i Östasien nuförtiden, i synnerhet Kina kanske. Hur är det med det i Kirgizistan?

Kirgizistan är ett förhållandevis fritt land och kallar sig demokratiskt. I grannländerna är styresskicket mer islamistiskt och flera församlingar har tvingats stänga. Men inte heller i Kirgizistan är de helt ostörda. Särskilt i södra delen av landet härjar muslimska fundamentalistrebeller.

Från det ena till det andra. De sociala förhållandena i landet, hur ser de ut?

Kirgizistan är ett mycket fattigt land, och fattigdomen drabbar alla. Att hela städer och områden är utan ström och gas hör till vardagen. Många arbetare får nöja sig med en lön på ca tio dollar i månaden. Och den uppfattningen jag fick är att det är omöjligt att klara sig på en sådan lön. Därför är också tiggeri väldigt vanligt. Det finns även många uteliggare. Drogmissbruk är väldigt vanligt och tynger ner en stor del av befolkningen. Det finns inte många rika i landet, men de som är kända för att vara rika är för det mesta även kända för sånt som har med svart

En vanlig syn i Tokmok. Hela familjen är på väg hem från marknaden, med hjälp av ett par åsnor.

marknad och maffia att göra. Korruption ses som något självklart. Jag ska också säga att jag bl.a. träffade en nyfrälst man som tidigare hade levt i den undre världen. Han visste precis vilka de få poliser var som inte kunde köpas.

Geografiskt sett är Kirgizistan ett mycket bergigt land, eller hur?

Med den väldiga bergskedjan Himalaya i söder och änden av bergskedjan Tian Shan mot öster är ca en tredjedel av landet på över 3000 m ö h.

Låter intressant. Var du uppe i bergen någon gång?

Ja det var jag. Jag besteg inga höga toppar direkt, men ett par veckor tillbringade jag på en gård som församlingen i Tokmok har uppe i bergen.

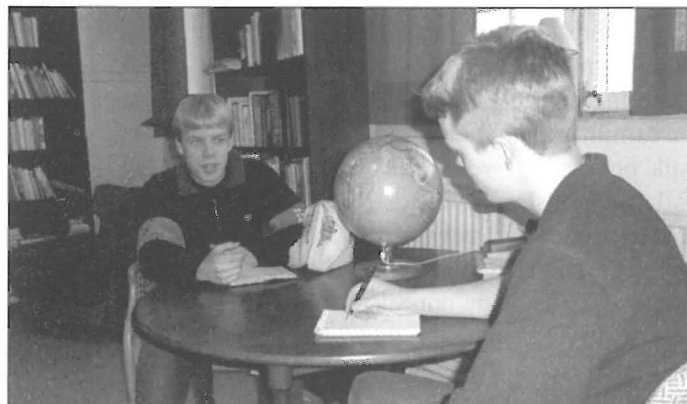
Andra naturtyper?

I stort sett inte. Kirgizistan är till största delen täckt av berg. Men längst i norr sticker en bit av den Kazakiska stäppen in i landet. I söder finns också en tätbefolkad och odlad dal. Och sen har vi det som landet är mest känt för, sjön Issyk-Kul, en stor sjö som ligger ca 2000 m ö h, och är 700 meter djup, och omgiven av flera tusen meter höga berg.

Vad gjorde du mer när du var där?

Vi besökte ju mycket folk i församlingarna. Särskilt då i Tokmok. Varje morgon klockan 6 var det bönemöte, och i stort sett varje dag fanns det något husmöte eller annan sammankomst att gå till. Dessutom hjälpte jag till en del med praktiska göromål. Vi gjorde t.ex. i ordning en liten studio i en av församlingens lokaler. Och så skruvade vi ihop lite skolbänkar i

en kristen skola som startade när jag var där. På lördagarna har de något som de kallar för "subotnik" vilket går ut på att städa stadsområdena och köra bort sopor. I Tokmok är det församlingen som ser till att sophanteringens sköts på rätt sätt.

Emanuel berättar ivrigt om sina upplevelser för Sebastian. Båda är f.d. Pilgrimsskoleelever som varit ute på missionsuppdrag.

Foto: Mikael Eliasson

Hjälper hela församlingen till då?

Ja, alla som har möjlighet hjälper till. De vill på detta sätt visa något av Guds kärlek till staden och dess invånare.

Nu till en helt annan sak. Vi fick ju en del rapporter från dig när du var där. Dels att du hade problem med ditt visum och ditt pass. Vad var det som hände?

Problemen startade redan vid avresan från Ryssland till Kirgizistan, då jag blev av med det ryska visumet, som jag enligt uppgift från både resebyrå och polismyndighet skulle ha klarat mig med.

Låter som om de lever kvar i det gamla Sovjet.

Det tycks som det. För när man åker in vid gränsen från Finland till Ryssland, vilket jag gjorde, står det med tydliga bokstäver på tullhuset att gränsen också gäller för resor till Kazakstan och Kirgizistan.

Underligt. Nå, vad hände sen?

När jag kom till flyplatsen utanför Bisjkek hade syskonen på plats som var bättre underättade, ordnat med inbjudan på flygplatsen, så att jag kunde köpa ett visum där. Detta visum var dock begrän-

sat till en månad, och för att kunna åka hem behövde jag ett nytt visum till Ryssland. Jag kontaktade syskonen i Kaluga och de skulle med en gång ordna med en ny inbjudan. Månaden gick, och det kom ingen inbjudan. Så jag ansökte om förlängt visum.

När man ansöker om ett nytt visum därnere, är man tvungen att lämna in passet på en myndighet som har hand om visumansökan. Där blev passet kvar nästan hela perioden jag var i Kirgizistan. Och det förlängda visumet fick jag först i efterhand. Inbjudan från Ryssland dröjde, och jag var tvungen att ansöka om ett ryskt transitvisa för genomresa.

Hur länge blev du kvar där innan allt ordnade sig?

Innan jag kom ifrån Kirgizistan hade jag varit där i drygt två månader.

Har du några planer för framtiden vad gäller Kirgizistan?

När det gäller just Kirgizistan så har jag en önskan om att vi ska kunna hjälpa till med att få igång ett fungerande tryckeri, vilket skulle kunna vara till stor nytta för evangeliserandet av områden som fortfarande är onöddas.

Några mer personliga planer?

Just nu är jag ganska osäker. Men visst finns det tankar och uppslag. Men det får vi ta nästa gång.

Har du något avslutande ord du vill rikta till Maranatas läsare?

Behoven är stora, och många behöver nås av evangelium. Som kristna har vi alla ett ansvar att föra evangelium vidare. Även om alla inte ska fara till ett fjärran land som missionär så finns det många sätt att vara med. Och den viktigaste uppgiften är den som Jesus uppmanade oss till, när han sa: "Bedjen skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd". Var med och be. I bönen vinnas de största segrarna.

Med de orden avslutas alltså intervjun. Men säden står kvar där ute, vitnande till skörd. Och så länge vi lever och verkar så må vår bön vara som Jesus sa, och även Emanuel nämnde här, att vi ber skördens Herre att han sänder ut arbetare.

Det är inte alla gånger en så lätt uppgift att gå dit Jesus sänder oss, som vi kan läsa i Matt 10:16 "Se, jag sänder eder åstad som får mitt ibland ulvar". Men ordet slutar inte så, utan han säger senare, i vers 32: "Därför, var och en som bekänner mig inför människor, honom skall jag också känna vid inför min Fader, som är i himmelen" ■

-Tänk att ni fortsätter...

Text: Ulla Näsholm

Dessa ord kom från den gamle f.d. domaren som var ordförande för appellationsdomstolen för många år sedan. Nu träffades vi utanför hissarna.

Han kände igen Stina och verkade glad över återseendet, men också över att vi fortfarande arbetade med fängelsemissionen.

Strömmen har just gått, men Stina har batterier på datorn och fortsätter. Det är tidningen Maranata som gäller; många artiklar och predikningar som skall sättas, redigeras, det ska skrivas, ja, allt skall samordnas så tidningen blir så bra som möjligt.

Stina och jag bor centralt i Santo Domingo. Lägenheten tillhör Doris Dias och vi har fått möjlighet att hyra en del av den. Doris har mottagning i ett av rummen där hon tar emot patienter från området.

För att inte bli alltför långrandig skall jag försöka ge några fragmentariska glimtar från dag till dag i veckan.

MÅNDAG

Stina och jag var till Justitiepalatset i dag för att hämta tillstånd till alfabetisering och undervisning i fängelset. Ber- no hade varit där åtskilliga gånger förut, och vi skulle nu bara hämta det slutgiltiga avgörandet. Allt gick bra, det verkar faktiskt som om ärenden av det slaget tar mindre tid numera.

Utanför hissarna träffade vi en gammal man som blev överförtjust i att träffa oss. "Är ni kvar?", frågade han. Han var president för domstolen för många år sedan då Arne Imsen kämpade för de tre exmilitärerna. Stina var då tolk och hade mycket med fallet att göra. Den gamle domaren som när det begav sig inte var särskilt lätt att ha med att göra, kramade nu om Stina och uttryckte sitt deltagande över broder Arnes bortgång. "Tänk att ni fortsätter...", upprepade han.

TISDAG

var en lite speciell dag denna vecka. På förmiddagen var en grupp från församlingen på besök i fängelset i Najayo. Med oss hade vi några kartonger fyllda med skolmaterial att användas i alfabetiseringskurserna. Tillstånd att föra in sakerna i fängelset gjorde att det var ganska lätt att komma in. Det var bara en av de kvinnliga vakterna som rev upp ett paket med pennor och la beslag på en. Annars gick det friktionsfritt. Ja, Janet som hade med sig mat till sin bror som vi skulle besöka, gjorde också den erfarenheten att vakten tog en del av maten för egen räkning. Som svensk var jag mer upprörd över tilltaget än Janet som lugnt såg på medan vakten tog för sig en del av maten, innan hon lämnade tillbaka kärlet.

Sedan vi visiterats och lämnat ifrån oss identitetsbricka eller pass och fått två stämp- lar på armen kom vi in. Det blev en promenad i fuktiga mörka gångar där vi trängdes och knuffades fram mellan

Ulla tillsammans med två småsystar till den i texten omnämnde fängslade 14-åringen, vars familj vi lyckades hitta i en av Santo Domingos förorter dagen innan pressläggningen av denna tidning.

skaror av människor, förbi små stånd av olika slags förnödenheter.

Mitt i detta låg en kyrka; en grupp frälsta fångar samlas till möten dagligen. Bakom möteslokalen låg ett litet rum där vi träffade några av de nio fångar som nu efter att ha genomgått en introduktionskurs, i sin tur ska ta hand om var sin grupp fångar och lära dem läsa. Ber- no fungerar som nån slags tillsyningsman för detta och han lämnade över materialet och gav en del instruktioner.

Det samtalades också om dopet. Ett femtiotal interner av dem som samlas i fängelseförsamlingen vill döpas. I mars skall det bli dop då vi har tillåtelse att föra in vår dopbalja på fängelsegården för att ge församlingen där

möjlighet att döpa sina syskon. Då finns skäl för ny rapport och förhoppningsvis foto!

Broder Candido som var med i fängelset, lotsade oss efter besöket till ett litet lantställe han har en bit från själva fängelseområdet. Där tycktes härska frid och stillhet. Utsikten var hänförande. Utanför huset stod en unghäst, höns och kycklingar vimsade omkring, svin i olika storlekar bökade i jorden. Det fanns en mängd fruktträd och eftersom grapefrukt var den som var mogen fick vi en stor kartong med oss hem. Rotfrukter, bananer och sockerrör fanns i överflöd. Jorden var särskilt bra för sockerrörsodling sa bonden, men det är tyvärr väldigt få som vill jobba med jorden i allmänhet och

sokkerrörsavverkning i synnerhet.

På kvällen var det bibelstudium i Las Palmas. Syskonen lyssnar uppmärksam, kommer ibland med frågor eller kommentarer. Och att Guds ord förvandlar det har vi så många levande bevis på.

ONSDAG

Doris, vår missionsläkare, har flyttat en bit utanför stan, Villa Mella heter samhället som är ganska nytt. Någon gång har det varit församlingsdag hemma hos Doris och för att alla skulle ha tillfälle att vara med hyrdes buss och så var syskonen tillsammans hela dagen. Man delade ordets och bordets gemenskap, bröt brödet och uppbyggde varandra på sin allraheligaste tro.

Doris tar varje tillfälle som ges för att sprida evangelium bland grannarna i området. Efter bara en kort tids boende upplevde hon en djup nöd för speciellt ungdomarna.

Varje onsdag inbjuder hon en grupp på cirka tjugo ungdomar i åldrarna 12 till 20 år till sitt hem. En pastor i grannskapet kommer då och har bibelstudium tillsammans med ungdomarna. De flesta av dem har ingen som helst kristen bakgrund, även om den officiella religionen är katolicism.

Den här onsdagen var jag med. Strömmen gick förstås, hur fint området än var. Några stearinljus tändes och mötet fortsatte. På ett pedagogiskt sätt undervisade brodern utifrån bibeln, ställde frågor och fick ungdomarna att tänka till och reflektera.

"Jag har alltid gjort så bra jag kunnat och jag tror att Gud måste acceptera mig som jag är". En av ungdomarna uttryckte sin uppfattning och många tycktes dela den. Det var fascinerande att lyssna

och se hur brodern fick de unga människorna att lyssna. Genom att vända sig till dem med frågor höll han intresset vid liv. Inlägg och svar tydde på att den katolska läran låg till grund för ungdomarnas tänkande.

Onsdag efter onsdag predikar han evangelium, visar på att det är genom det Jesus Kristus har gjort som man kan bli frälst. Naturligtvis interfolierar Doris och berättar hur hon förstod att det är genom Jesus och vad han gjort som vi får komma till Gud och få gemenskap med honom.

Yeni som bor hos Doris serverade juice till alla som avslutning.

Varje onsdag och fredag är det också alfabetisering i Las Palmas. Stina och Berno har var sin grupp vuxna som de undervisar. Inte bara undervisar - det gäller också att uppmuntra och inspirera människorna att fortsätta, söka upp dem i husen och motivera dem.

TORSDAG

tog vi bussen några mil utanför staden. Målet var att hälsa på vänner och syskon vi lärt känna för många år sedan då vi bodde i detta område. Motorvägen var större, livligare trafikerad och det hade tillkommit en del nya företag och små industrier.

Strax efter vägtullen steg vi av bussen och gick över vägen. En brant, lång, rosafärgad trappa ledde till ett hus inbäddat i grönska och omgivet av blommande buskar. Där bor Geralda med sin familj. Hon är, förutom en kär syster, också en gammal arbetskamrat. Vi kamperade ihop i en mottagning inne i staden för ganska lång tid sedan. Tillsammans gick vi sedan till Olympia, som bor en bit längre in i området. Olym-

pia, och hennes man Gregorio och flera av barnen blev frälsta och döpta då vi hade möten där. Det var broder Arne Imsen som döpte dem och även såg till att makarna fick möjlighet att stadfästa sitt äktenskap juridiskt. Det blev en brölloppshögtid då grannarna inbjöds och det blev något av ett väckelsemöte.

När vi nu hälsade på ville Olympia gärna sjunga. Hon påminde om sång efter sång som hon kunde utantill...

Barnen är nu vuxna och har familjer. Några bor i samma område, och de är frälsta och bevarade.

Det var en fin dag, och vi skildes med löfte om att snart träffas igen.

FREDAG

Den här fredagen var det Duarte-dagen och det är sedan gammalt en helgdag då man firar en av landsfäderna.

Via affischer, traktater och per radio hade annonserats om ett stort kristet möte den här speciella dagen. Belkys, Stina och jag åkte dit för att sälja böcker och kassetter. Vi var där i god tid och kom med vårt försäljningsbord, våra kassetter, radion och böcker. När vi skulle lägga upp vad vi hade med oss, fick vi reda på att det skulle kosta 500 pesos att stå där.

Vi funderade inte särskilt länge, utan ställde oss utanför tillsammans med dem som sålde mat av olika slag. Vi spelade kassetterna, delade traktater och samtalade med människor. Mötet befanns vara en konsert för ungdomar, som alla hade betalt 40 peso i inträdesavgift. En och en halv timme efter utsatt tid hade ännu inte musikanterna anlänt. Så kan det vara - det här tillfället var mindre lyckat för vår del och kanske också för de skaror av ungdomar

som kom för att lyssna till sina idoler.

LÖRDAG

Doktor Doris kom till mottagningen på förmiddagen och vi hann byta några ord med henne och ställa iordning för att ta emot patienter innan det var tid för oss att åka till Las Palmas där syskonen var samlade till bönedag.

Vi skrev upp våra böneämnen och påminde varandra om Jesu löfte att han är närvarande när två eller tre är församlade i hans namn.

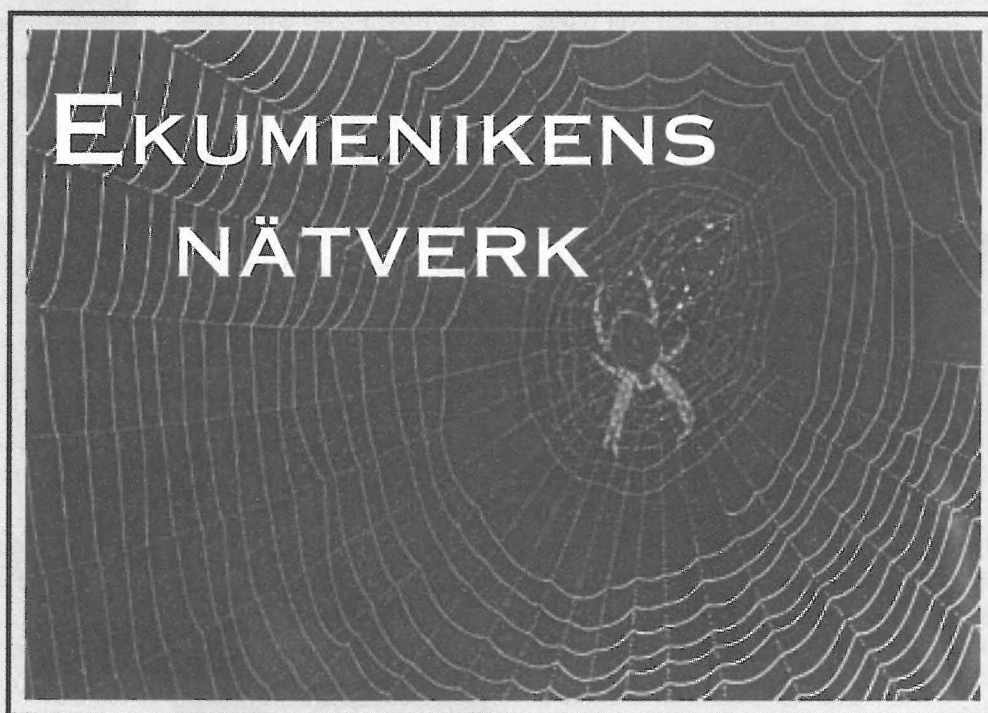
SÖNDAG

Flor heter en sjuksköterska i Las Palmas. Hon kom i kontakt med Comunidad Maranata för många år sedan då hon var i en svår situation. Hon var med i mötena och upplevde en vändpunkt i sitt liv och Gud mötte henne. Sedan dess har hon känt samhörighet med maranatagruppen, även om hon inte haft möjlighet att vara med så mycket i möten och sammankomster.

Nu bjöd hon hem Stina och mig den här söndagen. Vi var i hennes hem hela dagen, blev omhändertagna på bästa sätt, och hade verkligen en fin dag tillsammans.

Som avslutning vill jag bara nämna ett angeläget böneämne: De minderåriga fångarna (ungefär 200 stycken) som vistas i en särskild del av fängelset. En 14-årig pojke, exempelvis, har suttit ungefär ett halvår utan rättslig prövning. Inga anhöriga eller andra har hittills hälsat på honom. Han lämnade namn och adress på sin mamma som vi ska försöka få tag i.

Det var några glimtar från missionsarbetet i Santo Domingo - en utpost eller dotterförsamling till Maranataförsamlingen i Stockholm. ■

Text: Berno Vidén

Foto: Jan-Peter Lahall

Spindeln har en säregen fallenhet att anpassa sig och smälta in i de mest skiftande miljöer. Korsspindeln äger dessutom en speciell begåvning att spinna trådar. Genom sinnrikt byggda nät fångar den sina rov, som den livnär sig av. Med hjälp av en effektiv signaltråd gömmer sig spindeln till dess bytet fastnar i garnet. Snabbt och effektivt lämnar den då sitt gömställe, kastar sig över bytet och suger sedan långsamt livet ur det. (Källa: Ut i naturen, Land)

Hur oskyldigt det än kan se ut i början, hur ädla motiv församlingar, storfamiljer, intresseföreningar etc. än kan drivas utav, leder kyrkliga allianser alltid till ett och samma mål; en uppslutning kring en totalitär världskyrka. "Det förmår alla." Vem är spindeln i dessa så sinnrikt konstruerade nätverk?

Ett märkligt sätt att inleda en artikel som ska handla om kristna allianser. Vad är förresten en kristen allians? Har den sin grund i Bibeln? Eller kanske det snarare handlar om ett organisatoriskt enande för att tillhöra ett större sammanhang? Rädslan att hamna utanför, stämplad som sekterist? Alla

svarerna på ställda frågor finner du förmodligen inte i denna artikel, men förhoppningsvis kan den hjälpa dig att reflektera över många viktiga frågor. Är du sedan angelägen om att få sann kunskap om vad kyrkoekumenik och andra religiösa allianser representerar, finns det trovärdiga källor att forska vidare i. Främst i Guds eget ord finner vi en undervisning om på vilka grunder en sann enhet kan bevaras. Där talas det aldrig om enhet kring stora världsomspännande organisationer annat än i varnande ordalag. Ett exempel är beskrivningen av vilddjuret i Uppenbarelseboken 13; "det förmår alla...". Helt klart finns här redan ett väl utformat nät som gör det möjligt att förvilla jordens alla inbyggare.

Bibeln presenterar tydligt att det råder en total väsensskillnad mellan änkan - en bild på församlingen - och "hon som tronar som drottning" (Upp. 18). Änkan representerar ingenting av synlig storhet och makt, snarare är hon utlämnad, utan försörjare, men finner sitt hopp i Gud. Drottningen däremot har genom världslig makt och allianser försäkrat sig om en tryggad tillvaro här i tiden. Hon bygger upp sitt rike med hjälp av en mycket välanpassad religiös framtoning som ska medverka till att så många som möjligt ska känna sig hemma. Redan långt framskridna, ekumeniska resultat visar hur hon vunnit jordiska rikedomar, politiskt och religiöst inflytande och målet är att förena hela den etablerade kristenheten med övriga religioner under sina fötter;

men inför Gud är hon en vedervärdig styggelse.

Redan då den Romerske Kejsarens edikt år 321 påbjöd att söndagen skulle vara en kyrkans dag, ser vi oroväckande hur församlingen närmat sig världen och att dess angelägenheter har blivit statens. Statsreligionen växte snabbt och den förföljelse som tidigare riktats mot "de kristna" svängde så totalt att t.o.m. hedningar som inte ville ansluta sig till kyrkan fick sina martyrer. Alla skulle nu tillhöra kyrkan. Det var ett smart drag av kejsaren att locka in denna kapacitet under sitt hägn. Det var nu tid att organisera 'Kyrkan'.

Samtidigt fanns det Jesu hängivna vänner runt omkring i det Romerska Riket som vägrade erkänna denna allians. De hade en gång för alla allierat sig med Jesus, Nasaréén, och för dem fanns det ingen annan tänkbar hängivenhet. De fick klart betala ett högt pris för sin tro och ståndaktighet. Det är dem vi snart ska möta som segrare, som himmelrikets sanna och trogna troshjältar.

En populär uppfattning då det gäller Gudsriket på jorden är att "Församlingen har att gå framåt i hans namn och söka utvidga detta rikets gränser, tills hela världen kommer under hans moraliska och andliga makt och att Kristus på så sätt skall bli Konungars Konung, som regerar över en värld, fylld med hans frid och rättfärdighet." (Citat ur Den ekumeniska rörelsen, Belfrage 1932).

Den uppfattningen har till stor del varit med och byggt upp den ekumeniska rörelsen av idag. Genom politiska, religiösa och inter-religiösa reformer söker man genomsyra hela samhället för att då tiden är inne ha marken förberedd för Jesu synliga ankomst till jorden. Via organisatorisk enhet vill man uppnå både politisk och religiös makt och genom påtryckningar få igenom sina krav. Alltså en rent, evolutionistisk syn som finner sitt stöd hos många av de stora ekumeniska organisationerna.

Sista paragrafen i en allmänt antagen trosbekännelse inom ett flertal evangeliska världsallianser lyder så här: "En evangelisk tror att Jesus Kristus ska återvända personligt och synligt, i makt och härlighet."

Det himmelska hoppets förkunnelse är bortrationaliserat. Förkunnelsen om brud och Brudgum, den stora händelse som ligger strax framför, då församlingen ska möta sin Brudgum på skyn, för att sedan för alltid få vara hos Herren, är idag sällsynt.

Församlingen hör Himmelen till! Hon är inte en del av denna världen, inte ens allierad med något av alla de karismatiska nätverk som växer upp likt svampar inom den etablerade kristenheten. Alla band är klippta och i hela hennes utstrålning och konstitution finns en klart uttalad beaktelse, väl förankrad i gemenskapen;

-Himmelen är vårt rätta hem! För den lever, arbetar och kämpar vi, ty vår Frälsare Jesus Kristus har gått före och öppnat en väg åt församlingen. Fri från partipolitik och kyrkoekumenik kan det himmelska hoppet hållas levande. Det finns ett Maranatarop som fortfarande ljuder med en ren och tydlig signal - Se han kommer med skyarna!

Den kristna församlingen av idag är många gånger hårt utsatt för påtryckningar och bearbetas för att anpassa och ansluta sig till någon av de allianser som ställer sig till förfogande. Som oftast börjar samarbetet i liten skala på det lokala planet och bland vänner man känner sig ett med. Om man nu redan är ett, varför ska man då behöva organisera enheten?

Vi citerar Arne Imsen, ur en av hans sista ledare i tidningen MidnattsRopet:

"Jesus beder aldrig om kyrkornas enhet. Det var en omöjlighet, eftersom de inte är hans skapelse och egendom, utan fastmer det profana samhället med religiösa förtecken. Allians och ekumenik är kyrkliga attribut, utanför Guds rike, och därför mänskliga uppfinningar.

Jesus beder om den fullkomliga, osynliga enheten för sina lärjungar; den himmelska enhet som förenar Fadern och Sonen. Den kan människan inte skapa och strukturera, den finns redan för evigt och skall genom Anden präglade det kristna lärjungaskapet i tiden i Jesu Kristi kropp." (MR 5-97)

I toppen av kyrkoekumeniska nätverk kan vi finna organisationer som Kyrkornas Världsråd, World Evangelical

Fellowship, Romerska Katolska Kyrkan, Ryska Ortodoxa Kyrkan m.fl. Var och en av dessa är markerat inomvärldsliga organ och för samtal med varandra med avsikten att nå fram till denna enhet. För att ta ett exempel, så kan vi läsa ur ett av Kyrkornas Världsråds dokument, där de beklagar att flertalet församlingar, av olika orsaker, avstått från att bli medlemmar i Rådet:

"Några av dessa hinder har börjat att ge efter, tack vare etablerade kontakter mellan Kyrkornas Världsråd och organ som World Evangelical Fellowship. Dessa ansträngningar borde stödja sig på sökandet efter nya relationsformer på alla nivåer mellan medlemskyrkor i Kyrkornas Världsråd och andra ekumeniska organisationer." (sep. 97).

"Efter att ha sträckt en tråd mellan ett par kvistar bygger spindeln en ram för nätet. Sedan spinns radierna som ekrarna i ett cykelhjul."

Biologiboken,
Almqvist & Wiksell

World Evangelical Fellowship, med säte i Singapore, står som paraplyorganisation över totalt 160 miljoner medlemmar. Närmast under sig har de sju evangeliska allianser som i sin tur står över 108 nationella evangeliska allianser, i och utanför Europa. Den europeiska flanken representerar 28 nationella evangeliska allianser. Går vi vidare i nedåtgående riktning hamnar vi ganska snart på det lokala planet och i den lokala församlingens verklighet.

I Storbritannien står Evangelical Alliance U K som moder för närmare 4000 församlingar och organisationer. Alla som väljer att ansluta sig till alliansen favoriseras med *deras* erkännanden om att vara en ren, evangelisk församling. Man länkas in och blir en del i det världsomfattande nätverket och får stå registrerad tillsammans med tiotusentals andra kyrkor och organisationer utöver vår jord. De erbjuder sig även att företräda församlingarna i kyrkomöten och andra råd för den totala enhetens mål.

Ett av kraven för att få ansluta sig är att

ha ett gott samarbete med övriga kyrkor på den plats man arbetar. Ett annat är att skriva under på en för hela det evangeliska nätverkets gemensam trosbekännelse, en relativt allmän och välanpassad sådan, lämpad för de flesta ekumeniska sammanhang. Frågor som berör exempelvis dopet är mycket oklart tecknade och välanpassade för att så många som möjligt ska hitta vägen in i nätverket: "En evangelisk tror på det gudomliga instiftandet och förordnandet av dop och Herrens måltid."

En vaken, bibeltroende kristen kan omöjligt skriva under på en dylik bekännelse. Vare sig nedsänkning i vatten eller tro verkar ha någon avgörande betydelse i en så viktig fråga som dopfrågan. Ett ordinerat dop kan likaväl handla om något så utombiblskt som barnbaptisering.

En alltför vanlig konsekvens av kyrkornas allianssträvanden är att grundläggande frälsningsfrågor får en sekundär betydelse. Man blir mer mån om ekumeniska allianser än att slå vakt om centrala bibliska sanningar som exempelvis dopet. Ett exempel är Stiftelsen Livets Ord i Uppsala, som i sin församlingspresentation på Internet ger följande kringgående svar på en fråga om vad som skiljer dem och Svenska Kyrkan åt:

"När det gäller *perifera* (kurs. av artikelförfattaren) saker som gudstjänstfirandet, liturgin och dopsynen så skiljer vi oss inte mer än andra frikyrkor från Svenska Kyrkan." När blev dopfrågan periferisk? En undvikande deklaration, männe för att inte störa klimatet i framskridna allianssträvanden för erkänd status och medlemskap i ekumeniska sammanhang?

För många fria församlingar och grupper är det oförenligt att anpassa sig till och vara delaktig i kyrkoekumenikens nätverk. Under de senaste åren har dock flera av dessa smidigt länkats in i nätet.

Vi kan samlas kring olika värderingar. Vilken normal människa protesterar exempelvis inte mot abortlagstiftningen? Andra har funnit komunitetslivet som en naturlig gemenskap och enas kring den typen av frågor. Hemundervisningen är en rättighet som allt fler föräldrar fått upp ögonen för. Dessa och många

fler angelägna frågor förenar människor att arbeta mot ett gemensamt mål.

Nästa steg blir allt som oftast att någon form av organisatorisk förening bildas och anpassas utifrån medlemmarnas värderingar.

Ett exempel som delvis är upphov till denna artikel är ett bland många nätverk, Multiply Christian Network, bildat av Jesus Fellowship Church i Storbritannien. De uttalar sitt tydliga stöd för den evangeliska trosbekännelse vi tidigare citerat ur, samtidigt som de betonar praktiserandet av troendedopet!?! Till det nätverket finns ett sextiototal församlingar förbundna i vänskapsband på ledarnivå.

Multiply är alltså medlemmar i Evangelical Alliance UK, vilket innebär att alla till Multiply anslutna församlingar och grupper utgör en passiv eller mer aktiv del i kyrkoekumenikens uppbyggnad.

"Till sist spinns den klibbiga fångsttråden, som bytet ska fastna i. Den spinns uti- från och inåt."

Biologiboken,
Almqvist & Wiksell

Man kan fråga sig varför många bibliskt förankrade församlingar och grupper låter sig lockas in i dylika associationer. Kan det bero på okunskap? Varför söker man denna typ av allianser? Är det ett sätt att försöka överleva, rent organisatoriskt? Eller handlar det om rädslan att hamna utanför, att befinna sig i numerärt underläge gentemot dessa gigantiska och välorganiserade religiösa maktblock? Ser man inte faran med kopplingarna som sträcker sig ända upp till det Bibeln namnger som det stora Babylon? Varför inte låta församlingen bevaras som Guds utvalda folk, ett för världen annorlunda och främmande folk?

Jesus Fellowship Church är även känd för sina många kommiteter. Många har uttalat sina vitsord över deras radikala och enkla livsstil. Deras framtoning in-

rymmer även ett utjämnande mellan fattig och rik i enlighet med det urkristna församlingsidealet.

Dessa kommiteter är anslutna till en organisation som heter The New Creation Christian Community. Den organisationen är i sin tur associerad till the National Association of Christian Communities and Networks (NACCAN). Nu kan vi på liknande sätt se hur denna organisation är infångad i ett nät som leder vidare ut i det ekumeniska nätverket.

Sammanslutningen Churches Together in England är ett annat ekumeniskt organ dit många församlingar och organisationer i Storbritannien har anslutit sig. Bland dessa återfinns Romerska Katolska Kyrkan, Grekiska Ortodoxa Kyrkan, Ryska Ortodoxa Kyrkan, Lutherska kyrkor, Metodister, Baptister, Frälsningsarmén osv. Där återfinns även NACCAN, alltså de som i sin tur sammanlänkar The New Creation Christian Community med Jesus Fellowship Church och så ser vi hur cirkeln slutes på nytt.

Hur oskyldigt det än kan se ut i början, hur ädla motiv församlingar, storfamiljer, intresseföreningar etc. än kan drivas utav, leder kyrkliga allianser alltid till ett och samma mål; en uppslutning kring en totalitär världskyrka. "Det förmår alla." Vem är spindeln i dessa så sinnrikt konstruerade nätverk?

Många röster har under åren höjt sina varnande rop mot kyrkornas allianssträvanden. Tyvärr har flertalet av dessa profeter antingen gått ur tiden eller bekvämt anpassat sig för att slippa ta upp kampen och bära smäleken.

Beklaglig kursändring löd rubriken i tidningen Missionsbanerets ledare, mars 1972:

"Denna kursändring från de olika protestantiska kyrkornas sida som många gläder sig åt, men som är beklaglig, kan nog anses vara frukten av den kyrkoekumenik som bedrivs från Kyrkornas Världsråds sida, som verkat och verkar i den riktningen att alla kristna kyrkor skall gå samman och erkänna varandra som kristna. Men det är en ekumenik som inte håller inför bibelordet."

Kristna riksmötet L-99.

"Man kan fråga sig varför många bibliskt förankrade församlingar och grupper låter sig lockas in i dylika associationer..."

Foto: Mikael Eliasson

För 12 år sedan, i samband med det stora kyrkomötet i Örebro, skrev Arne Imsen följande:

"Enheterna blir färre och större. Tröghetsmomentet är av naturliga skäl större i folkrörelserna och i kyrkorna, men utvecklingen är på gång, och accelererar med samhälleliga subventioner, och det icke föraktliga karismatiska, energitillskottet från pingströrelsen, fram mot ekumenikens slutmål: Enhetskyrkan med totalt mamonsvälde."

Vad del har den levande Gudens församling i kyrkoekumenikens värld? Den markerar tydligt avstånd! Finns det överhuvudtaget något som kan förbinda två så förenliga motsatser? Nej! Men då kryddväxten abnormt tillväxer och förhåver sig och blir ett stort, grenrikt träd med djupa rötter

här i världen, då övergår den från att ha varit den växt Gud hade tänkt, till att bli ett tillhåll för fåglar och andra väsen. Det har skett ett avfall som för med sig stora konsekvenser. Istället för att vara en av Gud friköpt församling, en avskild brudeskara, blir hon en del av det stora Babylon och lever som sköka i otukt med den värld som förklarat fiendskap mot vår Herre och hans tjänare.

Guds församling här på jorden bär på en hemlighet som ingen någonsin kan utröna eller komma åt, en hemlighet som inte saluförs till något pris. Världen behöver den och söker förvärva den genom sina lockelser i form av taburetter och bidrag och har redan lyckats att fånga in och få på fall stora delar av kristenheten. Men det folk som Gud utvalt till att vara ett avskilt folk, är för alltid förlorat för världen. Församlingen är för evigt sammanvigd med Kristus. Den samman-

vigningen utesluter alla former av kyrkliga allianser. Att vara sammanvigd med Kristus är att vara friköpt från världen.

"Det hemlighetsfulla Maranata förenar i alla tider det levande Guds-folket i detta innerliga förväntansfulla bönerop: 'Du vår Herre kom!'." (Arne Imsen)

Maranatasjälen är mer brinnande idag än i förstene och lever som om var dag vore den sista. Maranatahoppet blir starkare för varje dag; jord och värld förlorar alltmer sin glans. Maranatabudskapet manar till kamp och strid mot all form av orättfärdighet, avgudadyrkan och andligt avfall. Maranataropet är mer aktuellt idag än någon gång tidigare; Se, Brudgummen kommer!

"Låtom oss alltså gå ut till honom 'utanför lägret' och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden." ■

Författaren till denna artikel hör till de profetgestalter som i sin förkunnelse i tal och skrift under början av 1900-talet utifrån Guds Ord pekade på det avfall i kristenheten som redan då tog sig uttryck. Här återges en artikel som publicerades för över sjuttio år sedan. Den utveckling han riktade så skarpa varningar mot, ser vi nu i alla avseenden på ett kusligt sätt går i uppfyllelse.

Vem är skökan?

Av Johannes de Heer
ur *Biblskt Månadshäfte* nr 4 1930

Uppenbarelsboken 17 visar oss något betydelsefullt, nämligen ett vilddjur, som bär en kvinna. Vilken stor och hemsk motsättning: ett vilddjur och en kvinna!

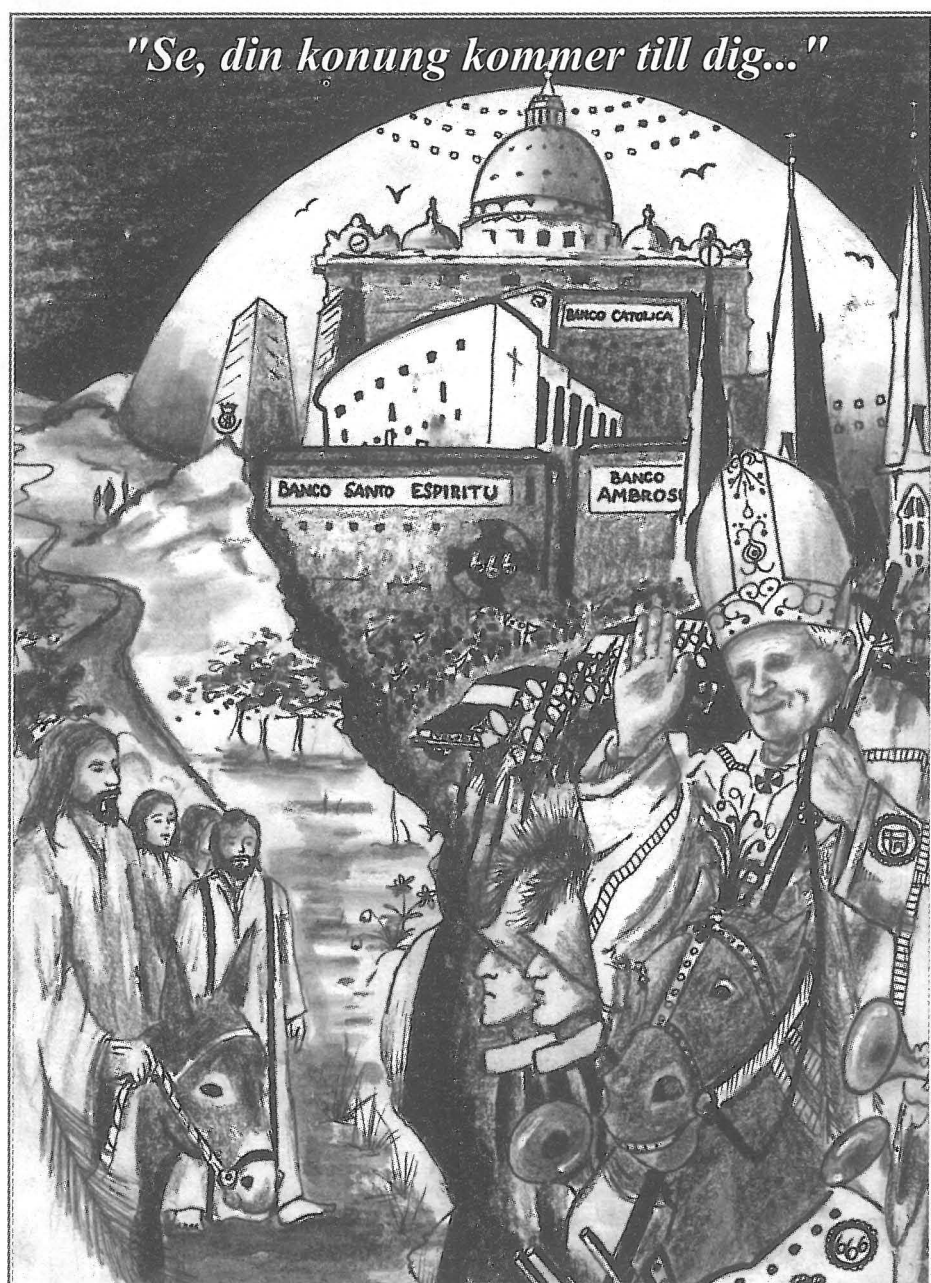
Den rena bruden är i bibeln en bild av församlingen. Lammets brud är Kristi församling; men skökan, den från tron avfallna, är Vilddjurets (det sista antikristliga världsríkets) kyrka. Kristus kommer med de sina, Vildjuret kommer även med de sina. I Upp. 17 se vi alltså icke blott det scharlakansröda vildjuret utan även den scharlakansröda kvinnan, som sitter på vildjuret. Hon är styggelsernas hemlighet (v. 5), medan Kristi brudförsamling är gudaktighetens hemlighet.

Upp. 13 har nu redan visat det som är i annalkande, nämligen det ofrånkomliga tvånget att tillbedja Vildjuret vid risk att eljest icke få köpa eller sälja något. Men i Upp. 17 se vi bilden i dess helhet. Skökan på vildjuret visar hän på en religiös makt, som leder vildjurets politik.

Skökodom och horeri äro städse bibliska beteckningar för avgudereri och avfall från Gud. En skökokyrka är följaktligen en sådan, som väl bär Kristi namn men i verkligheten tillhör en annan. Att det skall gå så långt med den avfälliga kyrkan, att hon i uppenbart horeri med Vildjuret skall strida mot Gud och Hans sanna dyrkan, väcker Johannes' ytterliga förvåning (v. 6). Det tycktes honom omöjligt, att församlingen, som på hans tid var som ett slaktoffer, en gång skulle bli en mäktig världskyrka. Han förundrade sig över att Rom, staden på de sju kullarna, på hans tid hednavärldens tron, i kommande tider skulle bli den avfälliga kyrkans tron (v. 9). Och även om en

del detaljer i tolkningen av Upp. 17 och 18 icke äro så klara, så äro de stora huvudlinjerna tecknade tydligt nog.

Bärrarinnan av namnet: Det stora Babilons hemlighet, modern till skökorna och till styggelserna på jorden, arvtager-

Påvebesöket i Sverige 1989. En illustration ur *Midnattsropet*, aktuellare än någonsin!

skan till de hedniska mysterierna, förföljarinnan av Guds folk och hon, som be- drivit horeri med alla jordens konungar – hon är så tydligt karakteriserad, att ett misstag på denna punkt är uteslutet.

Var finnes en kyrka, som så är hölj- d i purpur och scharlakan (v. 4), var finnes en kyrka, som är så stolt över namnet moderkyrkan (v. 5)? Vilken är den kyr- ka i världen, som bär namnet på den stad, som tjänar henne som tron (v. 18)? Det finnes blott *en* sådan, och det är Roms kyrka. Var finnes eljest en kyrka, som så århundraden igenom har gått samman med konungarna på jorden som just rom- arkyrkan? Var finnes en kyrka, som så har berusat jordens inbyggare med sin otukts vin, sin avgudiska lära (v. 2)? Och finnes det någon annan kyrka än Roms, som så har begagnat sig av konjunktur- politik och anpassat sig efter alla stats- skick, både monarki och republikanism och anarkism; som lika lätt kan gå sam- man med bolsjeviker som fascister eller antisemiter? Och vilken kyrka är så över- lastad med guld, silver, dyrbara stenar och pärlor (v. 4), och vilken har så till den grad berusat sig med de heligas blod som just den Romersk-Katolska, vilken låtit avrätta Jesu vittnen i tusental på schavotten och bålet efter att ha plågat dem med omänsklig tortyr (v. 6)?

Tänk en gång noga på dessa fakta och se, om du kan finna ett annat svar! Och ändå är allt detta blott de grova kontu- rerna. Men i det namn, som skökan bär på sin panna, är också hennes ursprung uppenbar. Påvedömet är en fortsättning av den babyloniska hedendomen, ty pa- pism är hedendom.

Den Katolska Kyrkan har från de tro- ende tagit den kalk, som är en åminnel- se om Kristi död och i stället satt avgu- dastyggelsens kalk. Hon har ersatt off- ret på Golgata med offret av hostian un- der mässan. Den har upphöjt Maria till himladrottning och satt henne i stället för den ende sanne medlaren och föreb- jaren, Jesus Kristus.

Hon har i bikten, alldeles som präster- na i de hedniska mysterierna världshis- toriens alla trådar i sin hand och begag- nar dem till sin fördel. Hon har, liksom hedningarna, sin pontifex maximus, sina präster och klosterbröder. Hon har som arvtagarinna och efterföljerska till Stor- Babylon sin bildkyrkan med invigda vaxljus, illuminerade kyrkor och proces- sioner. Hon har sin rökelse och sin re-

likkyrkan, alldeles som en gång hed- ningarna; hon lägger sina kyrkor mot öster, precis som de forna soldyrkarna gjorde det. Hon har sina hemliga invig- ningar i de olika ordnarna, särskilt jesu- itorden; hon har avlats- och amulethan- del och mycket annat av hedendom. Därför står det skrivet på hennes huvud dessa ord med hemlig betydelse: "Det stora Babylon, hon som är moder till skökorna och till styggelserna på jorden" (v. 5).

Och denna kyrka skall snart förena med sig alla Kristuslösa och därför fal- ska kyrkor, alla religiösa grupper och andliga rörelser, som stå utanför eller fientliga mot Kristi ställföreträdande för- soningsoffer. Nu går, såsom i gamla Ba- bels dagar, en strävan efter enhet genom hela världen, en åstundan efter frihet från Jehova, och man vill frälsa sig själv.

"Enighet ger styrka!" Detta är ett val- språk, som man redan nu har i alla kyr- kor och samfund. Men det är icke en enhet, som vilar på den inre hjärteför- bindelsen med Kristus, utan den är åstad- kommen på rent organisatorisk väg. Det rätta enhetsverket blev fullbordat på Golgata, ty Herren dog icke allenast för folket, utan för att samla och förena alla Guds förskingrade barn (Joh. 11:51-52). De blodsfrälsta äro också ett. Denna en- het finnes alltså redan, den kan icke åstadkommas med mänskliga medel. Människor kunna icke få till stånd annat än större eller mindre religiösa företag och dessas sammanslutning i ringar, syn- dikat, karteller och truster.

Den falska enheten skall komma, det se vi av det profetiska ordet, och därom bära tidens väldiga religiösa enhetsrörel- ser vittnesbörd. Sekter, samfund, mis- sionssällskap och kyrkor gå på samman- slagningens eller förtröstningens väg upp i större enheter, och den s.k. ekumenis- ka rörelsen med ärkebiskop Söderblom i Sverige och andra modernister som le- dare syftar ju till kristenhetens samman- slutning.

En stor världstrust av babyloniska dött- rar skall uppstå kring modern till skö- korna på jorden.

Det stora ekumeniska mötet i Stock- holm år 1925 och den internationella missionskonferensen i Jerusalem äro två tydligt markerade stadier på vägen till Babylon, den stora skökan eller den kommande internationella kyrkotrusten med Antikrist såsom högste chef. ■

Rannsakan

När Guds ljus kastas
över ditt liv
du sanningen ser -
vem du är.
Misströsta ej -
tag fostran emot
I luttringens eld
blott förbliv.

Gud vill dig dana
till likhet med sig
och önskar
Hans vilja skall ske.
Förstå blott, min vän,
att i prövningen svår
uppenbaras
Hans kärlek till dig.

Tag gudomliga agan
i stillhet emot,
Du kan ej förstå
allt som sker.
Bevisa i gärning
att Han växer till
Gå villigt
Hans väg utan knot.

Då skall du erfara
Guds löften står kvar.
Allt du behöver
Han ger.
Var trogen i tjänsten
Han gett dig av nåd.
Snart Jesus du ser -
och får svar!

Ulla Johansson

Författaren till nedanstående varningsrop är en väl känd förkunnare. Han har i många år rest i vårt land, främst bland pingstförsamlingar, och undervisat om vad Guds Ord säger om utvecklingen i Israel, Mellanöstern och den yttersta tidens händelser.

Det han skriver är något av ett nödrop och en väckelsesignal. Han beskriver den utveckling som pågår i kristenheten, och varnar för konsekvenserna.

Text: Gösta Karlson

Förförelse på högsta

Det är med stor vånda jag skriver följande. Känslan av djup förtvivlan är dikterad av den "utveckling" som pågår inom den kristna sektorn i vårt eget land. Vad som gör det särskilt svårt är att allt detta sker inom den del av kristenheten som blev mig till frälsning och där jag har mina andliga rötter.

Man tillåter sig inom församlingslivet, som för bara några decennier sedan var otänkbara. Värst är det väl för den kristna ungdomen som genom allt detta inte får några normer eller nytestamentliga riktlinjer för livet.

Det finns många saker som kunde tas upp. När jag här inskränker mig till något av allt detta så är det inte för ett ögonblick av kritiklusta eller allmän gnällighet. Mitt ansvar som kristen tvingar mig, ve mig om jag tiger!

Något som nu tagit organisatoriska former är de olympiska sportgrenarnas utövande inom församlingslivet. Jag avser inte för en sekund motion och ett sunt levnadssätt, då gärna i skog och mark. Något som jag själv praktiserar. Vad jag med sorg noterar, är hur man försöker ersätta Andens verk med sport.

Man vill ersätta den väckelsens Ande som under århundraden fött fram våra

stora väckelser. Den Helige Ande, vars maning och påverkan **alltid** föregår en omvändelse, man försöker ersätta Anden med hårdrock, rockkonserter och olympiska sportgrenar. Man menar att man måste bli sportfantast för att *vinna idrottsfolket*... Vilket bedrägeri!

Vad står olympen för, och vad är ursprunget? Ja, då måste vi läsa lite torr historia för att alls greppa vad det rör sig om.

När *Alexander den store* lämnade denna förgängliga värld så stod hans världsrike utan tronföljare. Då hade Alexander år 333 f. Kr. besegrat perserkungen Dareios III vid Issos. De sista resterna av det Medo-Persiska riket försvann i slaget vid Gaugunnio år 331 f. Kr. Segertåget hade börjat, och vid hans död behärskades stora delar av den då kända världen från Egypten till Indien av grekerna.

Som sagt, hans son föddes först efter hans död. Därav kom det sig att fyra av hans generaler efter många strider och stort rabalder kom att dela hans rike mellan sig. *Detta hade Danielsboken förutsagt århundraden i förväg*. Generalerna, som också kallades Diadoker, d.v.s efterföljare, kom att heta Kassander, Lysimaskos, Ptolemaios och Seleukos. De kom att behärska olika delar av

riket. Men det som i denna artikel intresserar oss är SELEUKOS rike. Han fick mycket, bl. a. det då väldiga Syrien. Hans dynasti blev långvarig. Den åttonde konungen kom att heta *Antiokus IV Epiphanes*.

Nu är nog alla eskatologer överens om att Epiphanes är en profetisk förebild till den kommande Antikrist. Om denne hårde kung finns mycket att berätta. Vi måste dock inskränka oss till vad vi vill fokusera i denna artikel.

När Antiokus Epiphanes kommer till ISRAEL (landet hette så redan då) så får han hjälp av en överstepräst vid namn Jason. Denne Jason får så småningom stor makt, vilken han missbrukar till att omvända judar från Den Ende Sanne Guden till **grekisk avgudadyrkan**.

Bland annat så låter han uppföra en anstalt som skulle brukas för grekiska kroppsövningar. Den måste ha legat i den dåtida Tyropiondalen, inte så långt från Västra Muren (Klagomuren). *Där hyllar man ZEUS, vars bild Antiokus sätter upp på altaret (!) i templet... Ja, det gick så långt att prästerna slutade att göra tjänst för att istället få vara med vid de lagstridiga grekiska kroppsövningarna. FRUKTANSVÄRT!!!*

Nå, hur gick det vid den här tiden? Man skulle snart få uppbära skörden av

Alla behöver idrott

För 40 år sedan kunde de idrottade bli utesluten ur fingen. I dag bjuder kyrkan idrottsgudstjänster.

– Det är jättebra att hitta idrottare nu får ha en nära kyrkan.

Det säger tv-sportens Christer Ulfbåge, gäst i idrottsgudet i Filadelfia i Stockholm i helgen.

För alla som varje kväll bär framför Sportnytt är han Sport. Lång och trygg står han i den blå sportstudion och bär om Magdalena Forsbergs fem världscupseger i skidskytte, en aldrig sinande stadorna hos svenska fotbollsspelare.

Men i söndags befann han en helt annan plats – Filadelfia i Stockholm. Anledningen var att han skulle...

Synda-stämpeln borta på sporten

Förr var det synd att idrotta. I dag bjuder kyrkan in till idrottsgudstjänst. De båda forna fienderna har insett vad de kan lära av varann.

Varför ska kyrkan och idrotten sam...

"Kyrkan kan lära idrotten etik och moral"

"Idrotten kan lära kyrkan att kämpa"

"Kyrkan har ans..."

DAGEN

Klipp ur tidningen Nya Dagens sportsidor, 25 januari 2001.

denna fasansfulla sådd. Det skedde när Antiokus gjorde ett plundringståg mot Jerusalem och omkring 80.000 judar mördades. Låt det en gång för alla vara sagt. Olympiader och all organiserad idrott kommer från grekerna och den Hellenistiska mytologien.

Den grekiska kulturen med dess hedniska tävlingar blev det judiska folkets snara. Det var en bottenlös olycka att man ville härma och efterlikna dessa avgudadyrkare. Man får inte glömma, att den eld som då tändes och alltförtänds vid invigningen av olympiader, den är en offergård åt Zeus. Det gäller då för hela ceremonien med klädsel, musik, etc.

Vårt land har nu fått sin första "idrottsmissionär", som heter Paul Kobylarz. Pingstkyrkan i Jönköping, där eldsjälens Georg Gustavsson på sin tid kämpade för den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt de heliga, den kyrkan står nu som initiativtagare. Tack och lov att min mångåriga vän och broder nu är hemma hos Jesus! Han slipper uppleva hur hans livsverk föraktas. Så sprids detta till församlingar i landet. Det är vanligt att församlingens evangelist arbetar på halvtid, och andra halvan som hockeyspelare. Syftet är, som man säger "...att bygga broar mellan församlingen och idrottsföreningen på platsen". Under den

första eran av kristen tideräkning så fanns det två storheter. Den ena var Kristi rike och den andra kejsarriket. Men som professor Gunnar Westin säger: "Någon sammanblandning dem emellan fanns inte." 2 Kor. 6:15: "Huru förlika sig Kristus och Beliar...?"

Tiden är kort, tiden är dyrbar. Ja, det står till och med om att "köpa tiden..." Vilken härlig ungdom det blir av dom som istället för att slåss på en hockeyrink BEDER SIG IGENOM. Som inte slösar bort effektiv tid på världens tävlingsbanor. Den gamla Olympen stod för avgudadyrkan. Idol (läs: idrottsidol) betyder avgud.

Människor lider uteslagnit under syndens förbannelse. Även om Rom. 7 avser den frälsta människan så kan man tillämpa orden "...det goda man vill gör man inte och det onda man inte vill, det gör man", och orsaken är att man är BUNDEN av makter som ligger utanför ramen av ens viljeliv. Det finns mäktiga krafter i världen!!!

Den enda som har lösningen på de vidriga problemen, ja det är Guds församling. Men vad sysslar man med där? Har man glömt sin uppgift att rädda själar? Är det pucken som ska räddas, är det målet i motståndarlagets bur som är det viktiga?

Tyvärr så finner vi många av våra ung-

domar på helt världsliga rockkonserter. Man vill ropa, som till Lot: FLY FÖR DITT LIV! Än finns det själar att rädda.

Låt oss ta litet mer allmänshistoria i ämnet. Olympus var det berg där avguden Zeus (Rom: Jupiter) bodde. Allt enligt grekisk mytologi. Olympiader, idrottstävlingar och sport i svunnen och modern tid är avguderi. Du läste nyss vad ordet idol betyder. Här rör vi oss alltså med två motpoler. Å ena sidan levande och aktiv kristendom och å andra sidan sport i den form av olympiader och organiserad idrott den förekommer. Det kusliga merkantila inslaget skall vi inte ens beröra. Det är lätt att se och förstå att urkunden här är gammalt babyloniskt uppror mot Gud och... allt till Zeus ära. Kultorten Olympus hade kapplöpningsbana för folk och djur (hästar), stor stadion för diskuskastning, boxning och vad vi idag kallar femkamp.

Har i korthet sökt visa var dagens sport hör hemma. Här är fråga om avguderi, mytologi och uppror mot levande Gud, förförelse på högsta nivå. Har man bara den här sanna bilden klar för sig, ja då MÅSTE man förstå att detta inte går att blanda in i nytestamentligt församling-liv. Den som "predikar" något annat är självbedragen, men han bedrar också andra. Ödmjuka dig käre vän, och pröva dig inför Guds levande Ord! ■

NYA TRENDER OCH GAMLA STIGAR

En artikelserie av
Stig Andreasson

Bönboken *Tidegården* -förtäckt katolskt mörker!

Katoliserande tendenser inom protestantismen - del 2

I en tidigare artikel har vi talat om klosterbröderna i Taizé. Den här gången skall vi ta upp en annan företeelse under samma rubrik.

Ar 1995 anbefalldes gemensamt denna bönbok till bruk bland alla svenskspråkiga kristna av fyra kyrko- och samfundsledare i Sverige, nämligen Svenska Kyrkans ärkebiskop, den Katolska Kyrkans biskop i Sverige samt både den tidigare och nuvarande missionsföreståndaren i Svenska Missionsförbundet. Redan i förordet till denna bönbok möter man flera märkliga uttalanden.

En diskutabel syn på de kristnas enhet.

De fyra kyrkoledarna säger att *"alla kristna är i kraft av dopet ett heligt prästerskap."* Läran att dopet i sig självt har frälsande kraft brukar vanligen benämnas *sakramentalism*. Att många av de stora folkkyrkorna, både katolska och protestantiska, faktiskt lär att frälsningen sker genom dopritualen är ingen hemlighet. Men att även frikyrkoledare skriver under på detta är anmärkningsvärt.

Inte ens i de frikyrkor, som uteslutan-

de praktiserar det baptistiska dopet, alltså dop av personer som avger en personlig trosbekännelse, förkunnar man vanligen att dopet i sig självt har frälsande kraft. Det är först då det sker i förening med omvändelse, tro och upplevelsen av en ny födelse, som dopet har något värde.

Simon trollkarlen blev döpt med ett dop som till det yttre var bibliskt och riktigt på alla sätt. Men det hade inte skett någon inre förvandling hos honom. Därför nödgades aposteln Petrus säga till honom: *"Du är fångad i orättfärdighetens bojor."* Inga yttre riter eller ceremonier i någon form kan alltså i sig självt åstadkomma den inre förvandlingen hos en människa. Det är ju faktiskt så, att de flesta av de många miljoner religiöst likgiltiga människor, som i praktiken aldrig befattar sig med den kristna tron, som regel är barndöpta som katoliker eller protestanter. Det är förresten de flesta bovarna och fängelsekunderna i vår världsdel också. Har verkligen dopet gjort dem allesammans till ett heligt prä-

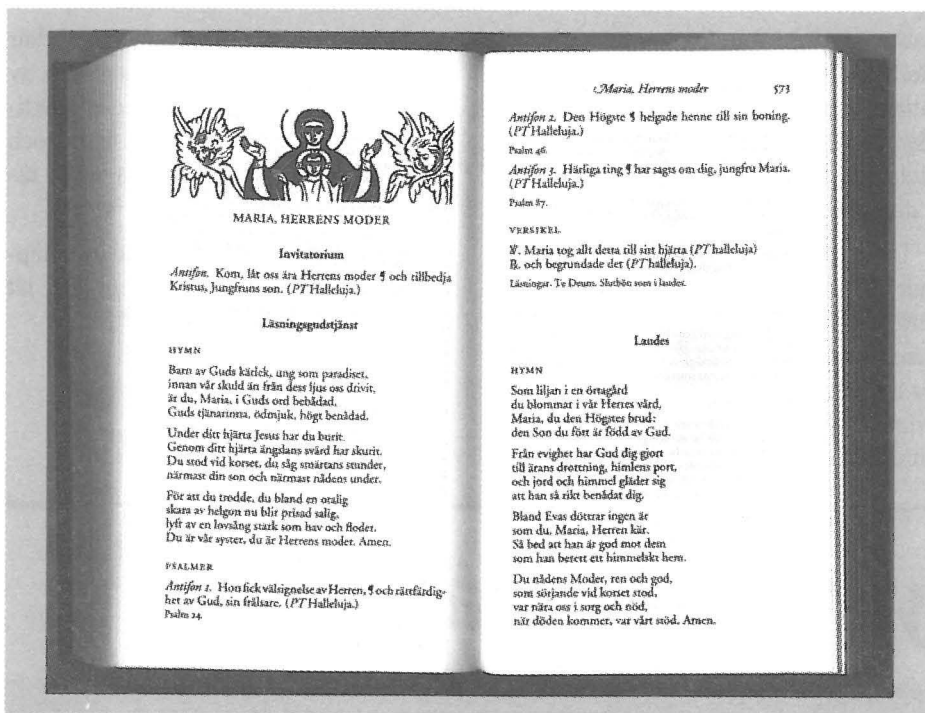
sterskap? Osökt kommer jag att tänka på ett norskt ordstäv: *"Av döpta vimlar det på land och strand - men var finner vi trons brand?"*

Vidare nämner förordet två betydelsefulla ting som man menar har bidragit till de kristnas enhet i vår tid. Det ena är det Ekumeniska mötet, som Nathan Söderblom sammankallade i Stockholm 1925, och det andra är det Andra Vatikanconciliet 1959 med Påve Johannes XXIII i spetsen.

Detta föranleder mig att säga några ord om ting som jag själv upplever som djupt tragiska. Jag har inte för avsikt att fälla någon dom över döda människor. Men vad dessa kyrkoledare stod för har de ju själva upplyst oss om. Natan Söderblom genomgick under sina studier på 1880-talet en djup kris, då han påverkades av Julius Wellhausens förnekelsesteologi. Vad kunde inte denne begåvade person ha blivit om han inte hade påverkats av denna teologi och istället fått behålla sin ursprungliga tro på Bibelordet?

För några år sedan läste jag en av Söderbloms böcker i fransk översättning. Efter att ha läst många sidor fann jag ut att författaren menade att då och då uppträder i mänsklighetens historia stora och speciellt begåvade personligheter. Vi skulle kunna kalla dem genier eller snillen. De blir då naturligtvis förgrundsfi-

NYA TRENDER OCH GAMLA STIGAR

Ett uppslag ur bönboken Tidegården, flitigt använd i protestantiska kretsar.

gurer på olika områden, också inom religionen. Kristus var enligt Söderblom ett sådant geni. Vilken ateist eller agnostiker som helst skulle kunna instämma i en sådan trosbekännelse, kanske till och med en muslim! Att Söderblom gjorde en insats för att ena de stora kyrkoorganisationerna är säkert sant. Men vad kunde han göra för att främja de kristnas enhet då han själv inte trodde på Jesus som Guds enfödde Son?

Om påve Johannes XXIII skall vi inte säga många ord. Faktum är att han var en av de påvar som starkt främjade både avlat och Mariadyrkan. De som menar att han därmed främjade de kristnas enhet måste då vara av den åsikten att protestanterna bör acceptera den katolska Mariabönen.

Då man läser innehållet i "Tidegården" får man faktiskt det intrycket att de som varit med om att utge den verkligen har den åsikten.

Bönboken innehåller en helt tydlig Mariadyrkan.

Vi skall begränsa oss till några av de hymner och böner som i Tidegården gäller Jungfru Maria.

"Maria, du den Högstes brud.....Från evighet har Gud dig gjort till ärans drottning, himlens port. Bland Evas döttrar

ingen är som du, Maria, Herren kär. Så bed att han är god mot dem som han berett ett himmelskt hem. Du nådens Moder...när döden kommer, var vårt stöd.

Paradisets port stängdes för alla genom Eva, och genom Jungfru Maria står den åter öppen. Salig är du Maria, ty genom Dig kom frälsningen till världen, bed för oss till din son.

Guds milda moder, nu och alltid jungfru, bed för oss och gör oss öppna för Guds stillhet.

Var hälsad Maria, full av nåd. Herren är med dig."

Kan verkligen protestantiska kristna och frikyrkofolk bedja dessa böner eller säga "Amen" till dem? Var i Guds Ord finner vi någon antydning om att vi skall bönfälla Maria om att be till Gud att han må vara god emot oss? Är inte Gud god mot oss? Var i Skriften kallas Maria "Den högstes brud, Nådens moder eller ärans drottning?" Är det verkligen Maria som skall vara vårt stöd i dödens stund? Skall vi bönfälla henne om att be för oss till sin Son? Jesus Guds Son säger ju själv: "Kom till mig!" Bibeln säger aldrig: "Kom till Maria." Att paradisets port stängdes genom Eva men öppnades genom Maria är ren katolsk villfarelse. Detta skedde ju genom Kristi försoningsverk.

Uttrycket Guds Moder är en typisk

katolsk "sofism" (spetsfundighet). Alla tänkande människor förstår ju att den Gud som är av evighet inte kan ha en jordisk och mänsklig mor. När det gäller Jesu gudomlighet säger Biblen att *"Han är utan far, utan mor och utan släktinger. Hans dagar har ingen början och hans liv har inget slut"* (Hebr.7:3)

Som människa vet vi att han hade både släktingar och jordiska föräldrar, fastän Josef inte var hans biologiske far. Maria är alltså Jesu mor i hans egenskap av människa. Hon blev det jordiska redskapet till hans människoblivande. Men i egenskap av Gud kunde ju Jesus inte ha en jordisk mor. Sådant är självklart för varje bibelläsare med normal fattningsförmåga.

Talet om Marias eviga jungfrudom är också en genuint katolsk dogm. Som vi redan nämnt i vår analys av klosterbröderna i Taizé förnekar Katolska Kyrkan att Maria efter Jesu födelse fick barn med sin make Josef. De som i evangelierna kallas Jesu bröder och systrar sägs därför vara, antingen Josefs barn i ett tidigare äktenskap eller också nära släktingar, troligen kusiner.

Eftersom de katolska teologerna kommit med olika förklaringar till dessa bibeltexter är det tydligt att de själva inte är helt säkra på hur det egentligen förhöll sig. Men alla deras förklaringar har egentligen ingenting med själva saken att göra. Alla gifta kvinnor får ju inte barn. Men i normala fall betraktas de inte som jungfrur av den orsaken. Även om inte Maria skulle ha fått några barn med Josef, så kunde hon inte ha förblivit jungfru efter ingånget äktenskap.

Skriften säger, att Herren själv uppenbarade sig för Josef och sade att han inte skulle frukta att ta till sig Maria som hustru. Skulle Gud då ha menat: "Gift dig med Maria men kom ihåg att hon är kallad att för alltid leva som jungfru!" Nej, så orimlig är inte Gud. Och Skriften säger också att Josef inte kände sin hustru förrän hon hade fött Jesus. Det betyder att han inte hade något äktenskapligt samliv med henne förrän efteråt. Men Skriften säger alltså tydligt att Josef och Maria efter Jesus födelse levde i ett fullt normalt äktenskap. Katolikernas dogm går därför tvärt emot Skriftens klara och tydliga utsagor.

NYA TRENDER OCH GAMLA STIGAR

Att översätta ängelns hälsning till Maria med :”Var hälsad Maria, full av nåd” är också en typisk katolsk manipulering av en bibeltext. Det står vanligen så i katolska biblar. Men i andra översättningar står det: ”*Hell dig, du högt benådade*”. Och det är något helt annat. Det är Jesus som sägs vara ”*full av nåd och sanning*”. Han var full av nåd. Han var nådefull och nåderik. Han delade ut av sin nåd till ovärdiga människor. Men det är inte samma ord som används i ängelns hälsning till Maria. Hon sägs vara högt ”benådad”, vilket helt enkelt betyder att hon fått

motta stor nåd från Gud - inte att hon är den som delar ut nåden. Exakt samma uttryck använder Bibeln då den talar om den nåd som kommit frälsta syndare till del. Den säger att ”*Gud har benådat oss i den älskade* (i Kristus).”

Under mina många år i ett katolskt land har jag sett så mycket av andlig nöd och mörker på grund av kyrkans Mariadyrkan och helgonkult, som egentligen inte är något annat än en form av spiritism. Man åkallar döda människor. Men hur underbart är det inte då alla dessa döda

medlare och medlerskor, som förmörkar katolikens himmel, sveps åt sidan av Guds Ords och den helige Andes mäktiga vind! Då återstår bara Jesus allena och Han är nog! Segonds franska bibel säger: ”*Vi har allt i överflöd i Honom*”.

Vakna kristenhet! Vi skall väl inte släppa in det katolska mörkret igen! Nej, låt evangelii basun lyda klart! ■

Vilken kyrka ger frälsning?

Stig Andreassons artikel om Taizé i föregående nummer av Maranata! blev föremål för livligt intresse. Många har uttryckt tacksamhet för informationen. Följande synpunkter från den katolska tidskriften Adoremus' redaktör, gav Stig Andreasson orsak att ge oss ytterligare informationer om olika katolska riktningar. Vi förmedlar dem med glädje till våra läsare.

Bästa vänner,

Stig Andreassons artikel är inte trovärdig - varför? Därför att Taizé-rörelsen inte har något som helst att skaffa med sann Romersk-Katolsk Tradition. Det andra Vatikankonciliet (vilket ni ofta citerar) var början på Satans rök i kyrkan. Den moderna Romersk-Katolska 'kyrkan' är därför en liberaliserad, världstillvänd anti-kyrka och kan med fog kallas den babyloniska skökan. Problemet därefter är «bara»:

- 1) Kristus har grundat EN kyrka till alla människors frälsning.
- 2) Denna frälsning går INTE att erhålla utanför den sanna Romersk-Katolska kyrkans gemenskap.
- 3) Den moderna 'kyrkan' med Kalle Wojtyla som president har skakat av sig Traditionen.
- 4) Den sanna gemenskapen kan därför endast finnas hos de Traditionella katolska grupper som fortfarande är trogna, dvs. vi lever i en sedisvakans.

Vi rapporterade visst i vårt novembernummer om de skändelser som ägde rum i Uppsala, lika vidriga som ecce-homo händelsen för två år sedan.

I Kristus,

Mikael Rosén

red. Adoremus in Aeternum, rom. kat. tidskrift.

Klipp ur Maranata nr 6, 2000.

Stig Andreasson svarar:

Det är intressant när det blir reaktion på det man skriver här i tidningen. Detta gäller också då reaktionen är kritisk. Alla kan ju inte vara överens med skribenten och denne måste ju också tåla att bli kritiserad. Den här gången är jag emeller-

tid ganska förvånad över kritikens natur. "Stig Andreassons artikel om Taizé är inte trovärdig", skriver redaktör Mikael Rosén.

Detta är anmärkningsvärt, för artikeln om Taizé var till stor del en rent historisk beskrivning av hur Taize-klostret uppstod, vem som grundade det och vil-

ken ideologi som låg och alltså ligger till grund för det hela. Sedan citerade jag vad olika kristna ledare har sagt och skrivit om Taize och slutligen gjorde jag en analys av rörelsens snarare diffusa budskap i nutiden. Vad är det som inte är trovärdigt i detta? Stämmer inte min historiebereskrivning? Jag har i varje fall för-

NYA TRENDER OCH GAMLA STIGAR

sökt skaffa mig så korrekta upplysningar som möjligt och läst vad vederhäftiga och trovärdiga personer har skrivit just om Taizé.

Ännu märkligare är redaktör Roséns nästa utfall: "Taizé-örelsen har inte något som helst att skaffa med sann romersk-katolsk tradition", skriver han.

Det är efter detta uttalande jag börjar förstå att redaktör Rosén och jag inte talar samma språk. När jag talar om romersk-katolicism så menar jag naturligtvis detsamma som historiker, skribenter och uppslagsböcker vanligen menar med det uttrycket. Det som är romersk-katolskt är allt det som angår Påvekyrkan, både läromässigt och historiskt. Det är sant att den Katolska Kyrkans historia är full av konflikter, vindkast i läran och motsägelser. Det är också sant att antalet villfarande dogmer har ökat under seklernas gång. Men det är en historia för sig.

Sedan mycket lång tid tillbaka finns det en rad dogmer och religiösa seder som är specifikt romersk-katolska. Dit hör mycket av det som klosterbröderna i Taizé tror på och praktiserar. Bikten, celibatet, kyskhetslöftet, Mariadogmerna osv. Senast i söndags såg jag på fransk TV att Taizés grundare broder Roger, tillsammans med en skara Taizémunkar, deltog i en katolsk mässa i en katedral i Barcelona. Påstår man att Taizé-örelsen inte har något att skaffa med romersk-katolsk tradition, då lägger man in en helt annan betydelse i ord och uttryck än vad som är allmänt och vedertaget.

Men som sagt. Det är tydligt att Rosén och jag faktiskt talar olika språk. Han lägger in en annan betydelse i uttrycket "romersk-katolicism" än vad jag och andra skribenter vanligen gör. Han menar att den nuvarande Påvekyrkan är en avfällig kyrka. Det kan jag naturligtvis hålla med om. Men då han säger att avfallet började vid andra Vatikankonsiliet kan jag inte följa med längre. Avfallet från urkristen tro skedde mycket tidigare än så i Roms kyrka. Han menar också att den nuvarande katolska kyrkan mycket väl kan betraktas som den babyloniska skökan. För egen del är jag övertygad om att en stor del av protestantismen hör hemma där också.

Förstår jag rätt så hör Rosén hemma i en annan och särskild grupp av katoliker som anser att de inte har avfallit. En sorts protestminoritet innanför eller kanske på utsidan av Påvekyrkan. Att det finns många olika slags katoliker är ingenting nytt för mig. Eftersom jag har bott i det katolska Frankrike i många år har jag ofta konstaterat att många människor, som visserligen är katoliker till namnet, ändå har fabricerat sin egen lilla katolska religion, trots att de alltså är kvar i kyrkans sköte. Men det finns också ett stort antal katolska dissenterkyrkor, som av olika orsaker brutit med Påvekyrkan men som ändå behållit samma fromhetsprofil.

Ofta hör vi sägas att protestantismen är uppdelad i hundratals samfund och sekter medan den katolska kyrkan bevarat en underbar enhet, tack vare lydheten för den helige Fadern i Rom. Men detta stämmer dåligt med verkligheten. Av utrymmesskäl kan jag inte ta med alla katolska dissenterkyrkor som jag känner till bara här i Frankrike och inte heller ge en detaljerad analys av vad de står för. Men här kommer några smakprov.

Gammal-Katolska Kyrkan, grundad 1870 i protest mot den då nyfödda dogmen om Påvens ofelbarhet. *Franska Katolska Kyrkan* grundad 1831 med omkring 1000 medlemmar. Gnostiska Apostoliska Kyrkan från 1953 har tusentals anhängare i Frankrike, Belgien, Italien och Brasilien. *Urkatolska Kyrkan* med biskop i Paris. *Apostoliska Katolska kyrkan i Frankrike* samt *Lilla Kyrkan*, som bara administrerar ett sakrament till barnen, nämligen dopet. Vidare *Keltiska Apostoliska Kyrkan*, *Galliska Katolska Kyrkan* samt *Liberala Katolska Kyrkan*, som är släkt med teosoferna. Här sätter vi punkt.

Dessa kyrkor kan allesammans betraktas som mer eller mindre äkta (eller kanske oäkta) döttrar till den stora katolska Moderkyrkan. Med få undantag har alla döttrarna ärvt en sjukdom från modern. Det är den befängda idén att det är deras speciella kyrka som har monopol på frälsningen. "Utanför kyrkan ingen frälsning", proklamerar de och det konstaterar jag med sorg att redaktör Rosén också gör. Då han placerar frälsningen i en

bestämd kyrka är han utan tvekan i harmoni med gammal romersk-katolsk tradition. För det har Påvekyrkan proklamerat sedan länge. Likaså hennes mer eller mindre vanartiga och upproriska döttrar. Problemet är bara att sanningen finner man inte genom att gå tillbaka ett antal sekler i romersk-katolsk tradition. Man måste gå ännu längre tillbaka! Man måste tillbaka till den apostoliska tiden och till budskapet i vårt Nya testamente. Och det budskapet är mycket annorlunda. Så här sade Petrus:

"I ingen annan finnes frälsning. Ej heller finnes under himmelen något annat namn genom vilket vi kan bli frälsta".

Vem gäller detta? Svaret är solklart. Det är Jesus Kristus, Guds Son och världens ende Frälsare och Försonare som här omtalas. Han är lyckligtvis inte bunden av religionssystem eller institutioner, sakrament eller traditioner. Han kan frälsa alla som kommer till Honom.

"Frälsningen går inte att erhålla utanför den sanna romersk-katolska kyrkans gemenskap", säger Rosén. Men hur går det då med en person som befinner sig på en båt som lider skeppsbrott. Som ende överlevande hamnar han på en obebodd ö i Stilla Havet. Där finns frukter och fisk som hjälper honom att överleva fysiskt. Där finns ingen romersk-katolsk kyrka, och ingen annan kyrka heller. Ingen präst som har makt och myndighet att förvalta nådamedlen och förmedla frälsningen.

Men låt oss säga att den skeppsbrutne fått med sig ett Nya testamente från sitt förlista bagage. Där läser han den vers som vi just citerade om att frälsningen finns i Jesus Kristus allena. Kan då inte den skeppsbrutne bli frälst om han söker sig fram till Jesus Kristus? Är inte Herren mäktig att frälsa honom utan både präster, prelater, sakrament och ritualer? Skriften säger ju att Jesus kan fullkomligt frälsa dem som genom Honom kommer till Gud.

Jag skulle bli verkligt glad om Mikael Rosén en dag började proklamera det härliga budskapet om frälsning genom Jesus Kristus allena istället för att förkunna den tyvärr ganska utbredda illusionen om en frälsande och saliggörande kyrka. ■

Ett liv i gemenskap med Jesus

Det är nu cirka tre år sedan vi fick förbindelse med Maranata-församlingen i Bällsta. Det skedde till synes genom en tillfällighet. Stig fick en förfrågan på telefon om tidningen Midnattsropet kunde få införa ett stycke ur hans bok "Kampen om Frankrike," vilket de naturligtvis fick lov till. Jag skrev "till synes genom en tillfällighet". Men jag tror det var ett steg i Guds ledning med våra liv. Telefonkontakten fortsatte under tiden som följde.

Vittnesbörd: Åse Andreasson

Det var med spänning och förväntan vi sommaren 1999 gjorde vårt första besök på Bällsta. Jag kände mig då ganska trött och sliten och det gjorde så underbart gott att möta atmosfären i det första mötet.

Hängivenheten... glöden... längtan... ja, detta som du känner igen hos människor som har mött Jesus och som har upplevt Gudsordet som säger: "Där två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem." Ja, tänk vad som kan hända då Jesus verkligen är närvarande! Han som känner våra hjärtan vet om alla behov och all längtan och Han har all makt i himmel och på jord!

Hur många gånger hade vi inte upplevt samma atmosfär även i det katolska Frankrike, när budskapet om Jesu fullbordade verk på Golgata blev förkunnat och då förmörkade hjärtan genom Guds levande och kraftiga Ord fick syn på Jesus och en törst och en längtan blev väckt i deras hjärtan!

Som några av läsarna kanske vet, så har vi bott och arbetat i Frankrike i över

40 år. De första dryga 30 åren som pionjärarbetare, då vi slog oss ned i områden där det inte fanns någon evangelisk församling.

I det första länet, där vi fann en bostad i den största staden, bodde vi i 10 år. Vi var helt ensamma den första tiden, men vi var ju två och vi hade Herrens löfte om att Han skulle vara med oss. Han ledde människor i vår väg. Vi fick se och uppleva att Evangelium verkligen är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror.

En församling började växa fram, några utposter kom till, andra missionärer kom till vårt område och då vi efter 10 år hade kunnat insätta äldstebröder i församlingen kunde vi dra vidare till en annan stad där det heller inte fanns någon församling. Och Herren har varit trofast hela tiden.

Hur många gånger fick vi inte uppleva att Jesus Kristus är densamme och att Han genom sitt Ord verkade på samma sätt i längtande hjärtan i detta förmörkade katolska land som Han hade verkat i

mitt eget barnahjärta då jag var därhemma i Norge.

Jag kan inte minnas att mina föräldrar någon gång talade med oss om Jesus eller bad aftonbön med min lite yngre bror och mig. En ung flicka, som arbetade i min fars syverkstad och ibland som barnflicka hos oss, frågade en dag min mor om hon kunde få ta mig med till barnmöten på Frälsningsarmen. Det fick hon, för mina föräldrar var inga motståndare till Gud eller evangelium. De hade bara inte förstått vad det innebar.

Det jag fick höra på det första mötet grep mitt barnahjärta. Då jag kom hem frågade jag min mor om lov att få gå ensam till barnmötena de följande dagarna. Den unga flickan var ju vanligen upptagen av sitt arbete under dagen. Trots att jag ännu inte hade fyllt 8 år var jag van att gå ensam i Oslo. Vi bodde den gången mitt i stadens centrum. Det jag fick höra under denna barnmötesvecka satte djupa spår i mitt inre. Evangeliets budskap blev framställt mycket tydligt och det var ett budskap som var nytt för mig. Jag förstod att jag var en syndare men också att Jesus dog på korset för mig.

Då inbjudan gick ut med frågan om någon ville öppna sitt hjärta för Jesus och ta emot frälsningen, så var jag ett av de barn som gick fram till förbön. Som gåva fick jag ett litet Nya testamente med mig hem. Tänk, så glad jag var då jag sprang hem den gången! Något nytt hade kommit in i mitt liv. Det kände jag tydligt. Och en stilla röst talade i mitt inre och sa: "Åse, nu är du frälst, nu kan du inte ljuga längre!" Jag kan inte just nu komma ihåg om jag hade ljugit, men det hade jag säkert gjort. Men nu förstod jag att något nytt hade börjat.

Den gången förstod jag inte att det var den helige Andes stämma som hade börjat tala i mitt inre. Så fort jag kom hem måste jag ge utlopp för glädjen i mitt hjärta och sa: "Mamma, nu har jag tagit emot Jesus, nu är jag frälst!" Min mor såg på mig och jag lade märke till att stora tårar rann ned för hennes kinder. Det tyckte jag var underligt, för själv var jag ju så glad. Jag frågade henne inte då men först lite senare: "Mamma, varför grät du den gången då jag kom hem och sa att jag hade tagit emot Jesus och blivit frälst?" "Jo," svarade hon, "du var knappt 8 år och du hade inte gjort någon synd. Jag var 32 år och hade många

gångar undrat över hur jag skulle kunna komma till himlen.”

Lyckligtvis kom båda mina föräldrar till tro på Jesus drygt ett år senare, så jag fick i fortsättningen växa upp i en troende familj. Vi gick allesammans med i Den Frie Evangeliske Forsamling, där jag blev döpt vid 14 års ålder.

Nu har jag fått vandra med Jesus i över 60 år. När jag nu skriver ned mitt vittnesbörd förstår du att det är många tankar som dyker upp. Det är många minnen och upplevelser som jag har från alla dessa år som jag har vandrat med Jesus, först som barn och ungdom hemma i Norge och sedan från alla åren i Frankrike, där vi har sett Jesu makt och evangeliets kraft i människors liv.

Här skall jag bara ta med en underbar upplevelse som jag hade för några år sedan och som jag hoppas att jag själv aldrig skall glömma, för den visade mig att Gud verkligen är en far som förbarmar sig över sina barn. Det hela skedde under en tid då vi flera gånger hade blivit kastade in i befrielsekamp för människor, som på grund av sina kontakter med ockultismen hade blivit intagna av onda makter.

Vi fick uppleva att det finns kraft i Jesu namn och att fiendens hela här verkligen är övervunnen genom Jesu verk på Golgata. Vi fick en förnyad tro på Guds Ord och på vad bön i Jesu namn förmår. När det gäller bön är det mycket som jag inte förstår. Men Jesus har sagt att vi får komma fram inför Honom och be i Hans namn.

Vid flera tillfällen fick vi verkligen bevis för att själa-fienden fruktar bön i Jesu namn. Men i sådana tider blir det också kamp på många områden. Det var precis det jag fick uppleva en dag, då Herren lade nöd för en familj på mitt hjärta. Jag kände inte familjens behov. Jag kände bara att jag MÅSTE be för dem. Herren visste ju varför de behövde det. Men kan du tänka, varje gång jag försökte be för denna familj, så blev jag liksom hindrad av påträngande tankar, som sa till mig: ”Du har ingen rätt att be för dem eller hjälpa dem i bön, för du är själv en syndare!”

Jag försökte att gå emot dessa tankar genom att tänka på att jag själv hade kommit till Jesus då jag var knappt 8 år,

kommit som en syndare och fått förlåtelse på grund av att Jesus bar mina synder på korset. Men andra tankar kom. ”Ja, visst, du fick förlåtelse när du var liten. Du fick förlåtelse för de synder du hade begått intill då. Men tänk på allt som varit i ditt liv sedan dess! Du har minsann inte varit felfri.” Nej, det hade jag inte varit, men jag visste ju att jag många gånger hade kommit till Jesus och bitt om rening och förlåtelse för min synd under vandringen med Honom. Men varje gång jag försökte be för denna familj kom dessa fördömande tankar och stoppade mig i min bön.

Jag förstod att någonting var fel. Men på ett sätt verkade dessa anklagelser och denna känsla av fördömdelse så riktiga. Jag hade liksom ingen rätt att be. Jag fortsatte min ensamma kamp i tre dagar, men sedan orkade jag inte längre och sa till Stig: ”Du måste be för mig. Jag känner att jag skall be för en familj. Men så fort jag försöker be, är det något som hindrar mig.” Och så berättade jag en del för honom om min inre kamp. ”Det förstår du väl”, sade han, ”att det är fienden som vill hindra dig att be!” Jo, jag förstod nog det. Men jag klarade inte att själv komma igenom den här kampen. I mitt hjärta ropade jag: ”Jesus, hjälp mig! Ge mig ett ord från Bibeln som kan lösa mig!” Jag förstod att det var det jag behövde, men jag klarade inte att finna det själv.

Vi böjde knä inne i vardagsrummet. Stig bad för mig och jag bad själv medan jag låg där i stilla gråt.

Då fick jag plötsligt se en syn! Det är inte ofta jag upplevt något sådant. Men jag fick se ett vackert, snötäckt landskap, just ett sådant som du ofta ser, du som bor i ett land där det är snö under vintern. Under åren i Frankrike har jag inte sett detta så ofta, men jag bodde ju många år i Norge och minns hur det var.

Synen var så vacker. Jag såg ett landskap med tindrande nysnö. Jag slutade gråta och bara betraktade det sköna snölandskapet. Så kom det fram något som liknade en liten snöplog i det vänstra hörnet och i spåret som den lämnade efter sig såg jag en bibelvers komma fram. ”Han sände sitt ord och botade dem”. (Psalm 107:20) Efter en stund kom det i samma spår fram en annan bibelvers, denna gång i lysande skrift: ”Av nåden är ni frälsta.” (Ef. 2:6)

Bibelverserna följde i snöplogens spår

medan den sakta drog fram och försvann på den högra sidan. I samma ögonblick försvann också själva synen och då hörde jag en stilla röst som talade, inte i mina öron men klart och tydligt i mitt inre. Det var den helige Andes stämma och den sa: ”Du vet, Åse, att då du var liten och kom till mig för första gången fick du förlåtelse för din synd av bara nåd. Och under hela den tid du vandrar med mig här nere och kommer till mig och ber om förlåtelse och rening så får du detta av bara nåd. Och när jag en dag skall ta dig bort från denna jorden och hem till mig i himlen, så tar jag dig hem av bara nåd.”

Hela den förfärliga bördan som jag burit på föll av i ett enda nu och mörkret i min själ försvann! Han sände sitt ord och botade mig! Jag fick en ny syn på nåden i Kristus. Jag fick hjälp till att lyfta blicken bort från mig själv och upp till Honom och Hans underbara frälsningsverk. Fienden kunde inte längre hindra mig från att be. Jag hade fått en djupare inblick i den praktiska betydelsen av Jesu försoningsverk, då Han gav sitt liv på Golgata, då förlåten i templet brast och vägen in till det allra heligaste öppnades.

Där går Jesus i förbön för oss. Han sitter på Faderns högra sida och Han vet vad vi behöver. Ja, Gud är verkligen en Fader som förbarmar sig över sina barn. Hur många gånger har jag inte fått uppleva denna fadersomsorg under mina mer än 60 år i Hans sällskap.

Vad fick jag möta under denna tid av kamp och vända? Jo, bara kärleksfull hjälp och omsorg. Han kom mig helt nära, löste mitt problem genom att låta mig se en syn och talade ljuvligt till mitt hjärta. Ja, Jesus Kristus är verkligen underbar! Så kunde jag på nytt vara med i kampen och be för dem som behövde förbön, kanske utan att de själva förstod det.

Du som läser dessa rader, känner du Jesus? Har du gett Honom möjlighet att komma in i ditt hjärta? Vill du ta emot Honom som din Frälsare just nu? Och du som känner Jesus, men kanske just nu går igenom svårigheter, sorg, kamp eller besvikelse – något som vi ofta möter under jordelivet – sök dig fram till Herren. Han är dig nära. Han läser i ditt hjärta som i en öppen bok. Gud välsigne dig! ■

Möten och konferenser

Om Herren dröjer och vi får leva...

Välkommen till årets konferenser på Bällsta MissionsCenter

Bibelstudier, Seminarier,
Samtalsmöten, Väckelsemöten

Påskkonferens

12-16 april

Sommarkonferens

14-22 juli

Lärjungaskola

6 okt - 4 nov

Info och anmälan på tel 08-98 56 83, fax 08-98 21 39

Ny bok!

Möte med det övernaturliga

Missionär Stig Andreasson har gjort många skiftande andliga erfarenheter under sina år i Frankrike, och flera trosstärkande berättelser därifrån presenteras i *Möte med det övernaturliga*.

Boken tjänar också som varning för den våg av okultism som berör hela den västliga världen idag.

Boken innehåller 152 sidor och är utgiven av *Elias förlag*, Norge. Priset är **59 kr** och den kan beställas från **Bällsta Media Center**.

Maranataförsamlingens postgiro: 44 10 05-6

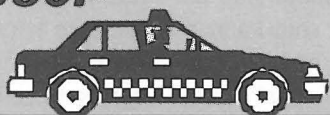
BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

**Arlanda-
Sthlm**

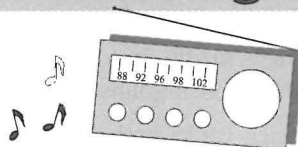
350:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Radiosändningar

Stockholm, 88 Mhz

Dagligen 8.00-8.30
Månd. 18.00-19.00
Onsd. 19.30-20.30

NYHET! Lyssna direkt i hela världen via internet på Maranatas hemsida!

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd. 21.00-22.00 OBS! Ny tid!

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd. 21.00-22.00

Möteskassetter

Från bibeldagarna 4-7 jan. 2001

Hans Lindelöw

☐ *Gud och Människan* Torsd 4/1 11.00

☐ *Bibeln i Europas hjärta* Fred 5/1 11.00

☐ *De fyra ryttarna* Fred 5/1 15.00

Tage Johansson

☐ *Guds vilja - församlingen*
Lörd 6/1 15.00

☐ *Guds verk i tiden*
Sönd 7/1 11.00

Gunno Andersson

☐ *Matteus 24*
Lörd. 6/1 11.00

☐ *Guds utvalda*
Lörd 6/1 19.00

Robin Widén

☐ *Kristus och församlingen*
Torsd 4/1 19.00

☐ *Guds vilja - församlingen*
Lörd 6/1 15.00

Mikael Eliasson

☐ *Kristus och församlingen* Torsd 4/1 15.00

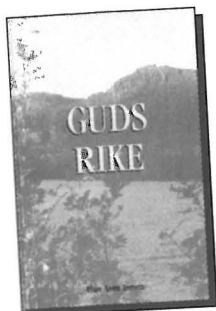
☐ *Nycklar i församlingens hand*
Fred 5/1 19.00

☐ *Informationsmöte* Hans Lindelöw och Mikael Eliasson Sönd 7/1 15.00

☐ *Väckelsemöte* Tage Johansson, Paulus Eliasson m fl Sönd 7/1 19.00

På vår hemsida www.maranata.st kan du läsa fler listor från konferenser och övriga möten, samt beställa direkt.

Böcker Alla böcker av ARNE IMSEN 50:- + porto

Arne Imsen undervisar om Guds rike

I slutet av 1970-talet hade Arne Imsen en serie bibelstudier om Guds rike. Denna undervisning motiverade en grupp föräldrar att börja hemundervisning med sina barn, och inspirerade församlingens syskon att tillsammans skapa försörjningsmöjligheter. Dessa bibelstudier som nu presenteras i skriften "GUDS RIKE", är aktuella än någonsin!

76 sidor, 50 kr

Vedergäll Babylon

Bibelstudieserie över Babylon och skökan i Uppenbarelseboken.

Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian

2:a upplagan - kompletterad med citat ur skrifter om Bibeln och homosexualitet.

Kärleksfull aga eller kränkande misshandel

Ny reviderad upplaga. Aktuell apropå krisstödsutredningen (SOU 1998:113)

Bannlyst Frihet

- Fallstudie över missbrukad mediamakt

De publicistiska metoderna att avrätta en väckelserörelse avslöjas och dess konsekvenser dokumenteras.

Från Död till Liv

Predikosamling från 1970

Fruktad Frihet

Tillbakablick, klipp och kommentarer kring Maranataväckelsen fram till 1970

Månadens kassett

Årsprenumeration 250:-

Väckelsemöten - Bibelstudier - Radioprogram

"Låt Kristi Ord rikligen bo ibland eder!"

Vill Du varje månad ha inspelningar från Bällsta MissionsCenter direkt hemsänt?

Du kanske är hindrad av geografis-

ka eller andra omständigheter att vara med i mötena. Därför vill vi på detta sätt hjälpa dig att ändå få ta del av undervisning, sång och vittnesbörd m.m.

Möteskassetter

Alla möteskassetter 10:-/st + porto

(OBS! En del möten 2 kassetter)

"Det är saligt att samlas i tron!"

Alla möten på Bällsta MissionsCenter finns inspelade på band. Bibelstudier, väckelsemöten, informationsmöten, Guds Ords förkunnelse osv.

I tidningen Maranata har vi ofta listor över möten från konferenser och bibelskolor, du kan också beställa förteckningar.

www.maranata.st

NYHET! Lyssna på Radio Maranata i hela världen via internet på hemsidan!

Allt material från BMC finns också utlagt på vår hemsida.

Sångkassetter

Alla kassetter 30:- + porto

Liveinspelningar:

- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Himlen jublar!
- ☐ Den dubbla strömmen!
- ☐ Om du frågar om min glädje
- ☐ Jesus kommer!
- ☐ Det gamla evangeliet

Studioinspelningar

- ☐ Sjungen syskon under vägen! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Jesus förlöste min själ! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Sjung en Hallelujasång! Pilgrimsskolans barn sjunger
- ☐ Jesus lever. Hans Lindelöw sjunger egna sånger.
- ☐ Un canto de gratitud. Sånger på spanska av Belkys Rodriguez
- ☐ He's all I need! Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.

Adress

Bällsta Media Center

BOX 201 34

161 02 BROMMA

Tel: 08- 98 56 83

Fax: 08- 98 21 39

E-mail: bmc@maranata.st

Hemsida: www.maranata.st

Välkommen med din gåva till

litteraturmissionen!

Pg 495 46 24 - 5

HOTELL

**1/2 landningsbana
från Bromma flyg!**

E. 595:- inkl frukost

D. 715:- inkl frukost

Bällstav. 100, Bromma (vid grind B)

08-627 55 55

-För prisets och miljöns skull!

Gå inte som omaka par i ok med dem som inte tror. Vad har väl rättfärdighet med orättfärdighet att göra? Eller vad har ljus gemensamt med mörker? Hur kan Kristus och

Beliar komma överens? Eller vad kan den som tror dela med den som inte tror? Vad kan ett Guds tempel ha för gemenskap med avgudarna?

Vi är den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: Jag skall bo hos dem och vandra med dem, och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk.

Därför säger Herren: Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då skall jag ta emot er, och jag skall vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.

2 Kor 6:14-18